

OSLOBODENJE

Živio je košarku

Najbolji i najpoznatiji košarkaški novinar i komentator Edin Avdić preminuo je 3. juna u 47. godini. Edin je rođen 19. juna 1979. u Sarajevu. Bio je jedan od najpoznatijih sportskih novinara, komentatora i kolumnista na prostoru Balkana, definitivno najpamtljiviji po prenosima košarkaških utakmica i detaljnom poznavanju NBA lige i evropske košarke. Diplomirao je novinarstvo na Fakultetu političkih nauka u našem glavnom gradu, a prije novinarske karijere aktivno se bavio košarkom u omladinskim selekcijama KK Bosna.

Karijeru je započeo na Federalnoj televiziji, potom je radio na OBN-u, gdje je stekao veliku popularnost kao komentator NBA lige, a zatim je postao jedno od zaštitnih lica televizije Arena sport. Poznat je po energičnom stilu komentaranja, stručnim analizama i kolumnama o košarci, koje su godinama bile među najčitanijim u regionu. U posljednje vrijeme, zajedno sa kolegom Milošem Jovanovićem, vodio je popularni podcast "Udvajanje", kao i svoju autorsku emisiju "X&O's chat" na Televiziji Una.

Zahvaljujući znanju, harizmi i autentičnom pristupu, Avdić se smatra jednim od najprepoznatljivijih i najcjenjenijih sportskih komentatora na prostoru bivše Jugoslavije.

Edin Avdić je više od tri godine bio kolumnista Oslobođenja, gdje je svake sedmice u svojim tekstovima dočaravao važne momente u košarci. Edin Avdić je volio košarku, živio je za košarku, poznao je bolje od nekih trenera i igrača. Običnom čovjeku je uspio sve dočarati, svako novo pravilo, svaki novi format, sve što treba.

Avdić će ostati upamćen po brojnim izjavama u toku prenosa i po onim prije i poslije utakmica. Sjećat ćemo se uvijek onih prenosa sa Eurobasketa 2013. i izjava "Gotovo je u Jesenicama. Od 0:2 do 2:2. Od očaja do sjaja" nakon duela s Makedoncima. Pa onda onih čuvenih izjava "Teletović s parkinga" i "Ovo je bilo sa suprotne polovine" nakon Litvanije. Sjećamo se i pobjede protiv Izraela, kada su svi gledali Kikanovića, a Avdić ponavljao: "Kakav pas Renfroea. Kakav pas". Sjećamo se i prenosa sa nedavnog Eurobasketa 2025.

I sam Mirza Teletović je u oproštaju od Avdića napisao da je obilježio njegovu karijeru prenosima iz 2013. Mnogi su se na emotivan način oprostili od Avdića - igrači, košarkaški klubovi, fudbalski klubovi, rukometni klubovi, košarkaške federacije, glumci, kolege novinari, obični navijači. Jer sve nas je Edin spajao u jedno. Nikada se nije hvalio poznanstvima sa velikim zvijezdama, a dovoljno je samo pogledati kome je najbolji igrač današnjice Nikola Jokić davao intervju, s Edinom je razgovarao kad god je to naš kolega poželio. Znaju i košarkaški radnici da je otišao čovjek koji ih je razumio, koji im je mogao pomoći, koji je, da je htio, mogao raditi s njima.

Nažalost, otišao je prerano, ali uvijek će ostati sjećanje na njega, na čovjeka koji može biti primjer posvećenosti sportskom novinarstvu. Da sutra uđe u udžbenike kao primjer čovjeka koji svoj posao radi besprijekorno. Jer, i kada je prenosio utakmice reprezentacije Bosne i Hercegovine, bio je objektivan, bio je dosljedan, a tako može samo pravi profesionalac. I kada su ga otjerali sa jedne televizije nedavno, bolje da joj se ime ne pominje, nije dramio, nije se pristao proglašiti žrtvom, ostao je dostojanstven i miran, kao da se ništa nije desilo, a jeste. Jer, kako kažu, nije dao na sebe, a znao je da je u potpunosti ispravan, čestit i odan svome poslu šta god o tome rekli vlasnici moći.

Sjećat ćemo se Edina Avdića kao kolege, kao simbola novinarstva, komentaranja i košarke. Jer on je to sve bio i ostat će. Na stranicama koje slijede, izdvojili smo Edinove kolumne koje puno govore o košarci i jednako toliko o Edinu.

JASMIN TAJIĆ

Zašto nema Tonija Kukoča

Mimo Sjedinjenih Država, najboljeg igrača svih vremena je valjda najteže izabrati u bivšoj Jugoslaviji. Možete da navedete barem sedam imena, možda i 10 i da ponudite jaku argumentaciju za svakog. Njemačka ima Dirka, Španija Gasola, Francuska Tonyja Parkera. Grčka ima Galisa. Situacija je u većini zemalja kristalno jasna. Na ovim prostorima kao i za sve - nije. Neko kaže Dražen, neko Toni, neko Bodiroga, Divac, Ćosić. Lista je zaista duga i niko nije bez osnova. Toni Kukoč je bio prvo košarkaško čudo moderne Evrope. Momak od 208 cm visine koji se kretao kao bek, imao pregled igre kao John Stockton, šutirao trojke, skakao, blokirao svojim dugim rukama, zakucavao na sve načine i pobjeđivao gdje god je kročio na teren. Nismo mogli dovoljno da se nagledamo. Teško je sada i objasniti zapanjena lica naših očeva kada se pojavio "pink panter". Odakle je ovaj izronio i koju poziciju igra?

Toni je bio i ostao univerzalno voljen igrač, čak i među nama, vječno nervoznim ljudima. Kukoču se aplaudiralo i kada razbije tvoj omiljeni tim. Pored toga što je bio genije, zračio je nekom dobrotom. Sa tim i talentom se čovjek rodi. Danas imate gomilu vrhunskih sportista koji na sve načine pokušavaju da se dopadnu i uvuku navijačima. Uglavnom im ne ide. Toniju je to išlo prirodno, nije se trudio.

Lice Svetislava Pešića se i danas ozari kada se pomene Kukoč. Kao da priča o svom sinu. Takva emocija. Kukoč je bio rođeni pobjednik. Danas tako izlizana fraza. Danas kada vam razne sportske analfabete ne priznaju karijeru ako niste bili šampion, potirući decenije rada i treniranja. Toni

je pobjeđivao kao da pije kafu. Nigdje se nije šlepaio za trofej. Svaki je potvrdio. Dobijao vas je na razne načine. Poenima, asistencijama, blokadama, skokom. Pravo majstore od prosječnih saigrača i nikada se nije gurao u prvi plan, osim ako to situacija nije zahtijevala. Jugoplastika je osvojila tri Eurolige zaredom.

Jedina poveznica je Toni. Otišao je Rađa, otišao je Božo Maljković. Došao je nedokazani Savić. Igrao je Amerikanac kojeg su zvali Ante Luster. Igrali su neki koji se nisu pomjerali sa klupe. Ali dok je Kukoč bio tu,

dileme nije bilo. Toni je i po onim starim FIBA pravilima dijelio dvocifren broj asistencija. Ona pravila koja su nalagala da igrač koji poentira ne smije da spusti loptu u dribling i mora da bude 20 cm od koša da bi vam neko upisao asist za poene. Kinder je utukao desetina miliona dolara i uzeo dvije Eurolige u četiri godine. Panatinaikos nikada nije vezao dvije titule zaredom. Makabi koji je imao idealan scenarij da izjednači rezultat Jugoplastike je zapeo na trećoj. Nakon toga je Kukoč uzeo tri NBA titule zaredom i bio član, po mišljenju mnogih, najjače ekipe u istoriji NBA. I opet kada je trebalo u jednoj drugoj ulozi ubijao protivnike trojkama i asistencijama iz drugog plana. I danas se pamti zabezegnuto lice Shawna Kempa koji dobija seriju trojki preko ruke u ključnim trenucima finala 96.

Utah bi vjerovatno imala jednu titulu da nije bilo Kukoča da ih dotuče kada se najmanje nada ju. Dva puta.

Toni Kukoč je u periodu 1988-1998. osvojio 14 klupskih trofeja! U Evropi i NBA. 14! Takvu seriju ćemo teško ponovo vidjeti. Da ne pominjemo trofeje sa reprezentacijom u svim uzrastima. Nema smisla.

Sve ovo opet nije bilo dovoljno "ekspertima" iz Kuće slavnih da najtrofejnijeg Evropljanina svih vremena uvrste tamo gdje pripada. Rezon je teško pronaći. Može da se diskutuje zašto je ovaj ili onaj uvršten u Springfield, ali da tamo još nema Tonija Kukoča, e tu svaka diskusija prestaje. Jednostavno je sramota...

11. april, 2020.

Još jedan izbor za Kuću slavnih i ponovo tu iz nekog razloga neće biti mjesta za jednog od najtrofejnijih igrača svih vremena

Najbolji tim svih vremena?

U situaciji kada sporta uglavnom nema, ako izuzmemo opskurne fudbalske lige u nekoliko država, predstojeća nedjelja donosi pravu poslasticu za sve ljubitelje košarke. Naime, u nedjelju će biti emitovane prve dvije epizode dokumentarca o posljednjoj šampionskoj tituli Michaela Jordana i njegovih Chicago Bullsa. Dokumentarac ima čak deset epizoda i navodno ćemo biti u prilici da vidimo nikada do sada objavljenije snimke Jordana i drugova tokom pohoda na šestu titulu šampiona NBA te brojne izjave i anegdote najvažnijih aktera tog perioda.

Kako uopšte izmjeriti koji je najbolji košarkaški tim svih vremena? Diskusiju možete da usmjerite u više pravaca. Ali kuda god da krenete, Jordanovi Bullsi 90-ih su ili na prvom mjestu ili vrlo blizu. Za generaciju vašeg kolumniste teško je naći bolji i popularniji i tim koji je naizgled mogao sve. Bez obzira na to da li navijali za njih ili protiv njih, MJ i kompanija su izazivali oduševljenje ili strah. Sredine gotovo da nije bilo, osim ako ste Detroit Pistonsi. Onda je mržnja glavni osjećaj...

Iz današnje perspektive objasniti popularnost Bullsa je nemoguće. Jordan u ono vrijeme nije mogao na ulicu. Morao je da ulazi i izlazi na stražnja vrata, kroz tunele, zamaskiran kao inspektor Kluzo. Zamislite u današnje vrijeme, imao bi valjda milijardu pratilaca na Instagramu.

Bullsi tih godina su porušili sve teorije košarke. Hemija u ekipi mora biti odlična da bi se osvojila titula. Ne može bez dominantnog centra. Igrači moraju biti posvećeni. Igrači moraju biti zadovoljni.

Menadžment i stručni štab moraju usko da sarađuju. Sve ovo nije imalo dodirnih tačaka sa Bullsima, a opet su bili nepobjedivi. Jordan je provodio svoju vrstu terora ("Kada pogledate ovaj dokumentarac, pomislćete da sam grozan čovjek"), pola tima je bilo nezadovoljno. Pippen je poslovično gundao. Rodman je tokom finala sa Utahom išao u Las Vegas po dva puta dnevno!? Pokojni generalni menadžer Jerry Crause je otvoreno prijetio da će rasformirati tim pa šta god da se desi. Gazda Rainsdorf je samo gledao kako da jeftinije prođe. Jordan, Pippen i Phil Jackson su otvoreno prezirali svog generalnog menadžera i omalovažavali ga na svakom koraku. On je pak tvrdio da je za titule najvažniji - on. Jordan je uglavnom igrao golf, kartao do jutra i opet ubacivao 50 kad treba i kome treba. Nadimak ovog tima je još 1991. godine glasio "12 igrača, 12 taksija". Bez obzira na sve, na terenu su bili mašina koja je igrala nestvarnu odbranu, a u napadu su imali jednog čovjeka koji je u svakom trenutku imao neviđen repertoar rješenja. Zamislite igrača koji je na tom nivou u stanju da na dan utakmice igra golf čitav dan, popije desetak piva i najavi broj poena koji će ubaciti na utakmici to veče i zatim to provede u djelo i ostvari pobjedu. To je bio Michael Jordan i što vrijeme više prolazi, to smo sve više svjesni nadljudskih moći koje je taj čovjek imao na terenu. Kada uklopite događaje sa utakmica koje je ovaj tip igrao sa informacijama šta se dešavalo noć ranije, samo se zapitate kako je moguće?

Bullsi su bili u rangu Beatlesa i Rolling Stonesa. Obožavaoci su opsjedali njihove hotele. Gledanost utakmica je bila nestvarna. Pratio se svaki korak u vrijeme kada ste ipak imali svoju privatnost. Lakersi sa Magicom, Jabbarom i Rileyem su bili popularni, Celticsi sa Birdom također, ali ipak nisu mogli da priđu oreolu Bullsa i njihovom vođi koji je bio i ostao veći od života. Bez obzira na to što je Jordanova era obavezno štivo za svakog ljubitelja košarke koji iole pretenduje da bude ozbiljan, biće prava privilegija podsjetiti se na taj čudesni period i popularnost koju još uvijek niko nije ni dotakao. Bullsi su pobjeđivali svuda i protiv svakoga, bez obzira na to bila to sezona ili play off. Tako su bili namontirani. Tako je njihov vođa funkcionisao. Najbolji tim svih vremena?

Teško je naći argument protiv...

17. april 2020.

U nedjelju će biti emitovane prve dvije epizode dokumentarca o posljednjoj šampionskoj tituli Michaela Jordana i njegovih Chicago Bullsa

Radosti Rodmanovog života

Možda i najbolji skakač u historiji NBA lige. Zsigurno jedan od tri najizdržljivija košarkaša koji su ikada kročili na teren. Bilo ko drugi bi živeći kako je Dennis živio karijeru okončao za tri do pet godina. Rodman je imao više neprospavnih noći nego petorka Chamberlain, Maxwell, Marvin Barnes, Sugar Richardson i Roy Tarpley zajedno, a opet je pronalazio način da igra preko 35 minuta u prosjeku kada se bližio 40. godini. I da bude važan faktor u ekipama koje su osvajale titule. Kako? I dan-danas nikome nije jasno.

Isiah Thomas je imao najbolju opasku za Dennisa Rodmana. Priča koja najbolje odslikava luđačku energiju koju je posjedovao ovaj čovjek. Naime, dok je nosio dres Pistonsa, Rodman je nakon svake domaće utakmice išao na stacionarni bicikl, traku ili steper i tamo provodio još sat vremena u punom intenzitetu. Na Thomasovo pitanje zbog čega, Dennis je odgovorio da ga toliko drži adrenalin od utakmice!?

Pazite, čovjek koji je po svim parametrima bio klasični alkoholičar je sa 36 godina igrao 80 utakmica u sezoni 1997/98. i to 36 minuta prosječno. Uredno je čuvao igrače teže po 20 kilograma i više po desetak centimetara prosječno i stigao da sedmu sezonu zaredom bude najbolji skakač lige. Ta šesta titula Bullsa je bila čuvena i po potpunom pomračenju Rodmana. Nestajao je po tri dana. Niko nije znao gdje se nalazi. U ruci je van terena uglavnom imao alkohol. Njegova putešestvija su u čudu prepričavali poznati muzičari. Tako je Billy Corgan, frontmen čuvenih Smashing Pumpkinsa, nedavno pričao kako je Rodman iz Salt Lake Citya doslovno bježao u Las Vegas i to tokom NBA finala.

Tamo pio i provodio se čitavu noć, a zatim "u pucanj" stizao na šuterski trening svog tima, pa opet hvatao prvi avion za Las Vegas bez minuta spavanja. Zamislite kada vas rokeri mole da odete do hotela i odmorite se...

Dennis Rodman nije popuštao u vanterenskim aktivnostima. Da makar pričamo o umjetniku koji se šlepao u odbrani i gledao kako da ubaci 30. Ne, naprotiv. Rodman je uživao u borbi za poziciju. Laktanju, udaranju, provokacijama. U odbrani je trošio nestvarne količine energije, jer znate kako

treneri kažu: "Napad je za odmor, odbrana je za napor." I opet nakon utakmice imao vremena za jednu, dvije ili tri djevojke koliko ih je već čekalo zavisno od grada i da banči čitavu noć.

U Bullse je stigao na insistiranje Phila Jacksona, koji je smatrao da bez njega nema titula. San Antonio ga se riješio za Willa Perduea od svih ljudi. Gregg Popovich nije želio da ima išta sa Rodmanom. Dennis se u Chicago uklopio brže nego što je iko mogao da pretpostavi. Pippen ga je prezirao još iz vremena Pistonsa, kao i Jordan uostalom, ali Pippen je gajio poseban animozitet jer ga je Rodman svojevremeno bacio u reklame, a zatim mu pisao pismo izvinjenja.

Rodman, Pippen i Jordan van terena nikada nisu pričali za tri šampionske godine. Nikada. Kako je Rodman objasnio: "Imali smo trougao napad i van terena. Ako smo u istom restoranu, svako ima svoj sto."

Na terenu se pričalo o košarci. Kada se trening ili utakmica završe, svako svojim putem. Opet sposobnost Phila Jacksona da uklopi najgore i najrazličitije karaktere u tim je bila neprikosnovena. Svaki drugi trener bi doživio nervni slom. Phil je iz toga proizveo 11 titula.

Ljudi se danas iščuđavaju reakcijama Draymonda Greena. Naspram Rodmana i njegovih eskpada Green je apsolutni amater. Dennis nikada nije, kako sam kaže, imao 100 kg kao igrač, a redovno je jedan na jedan čuvao O'Neala, Malonea, Kempa i Barkleya i nije uzmicao ni pedalj. Nikada nije imao jednu ukradenu loptu ili blokadu u prosjeku, a dva puta je biran za najboljeg defanzivca lige. On odbranu nije igrao da nekome ukrade loptu ili ga izblokira, nego da ga zaustavi u svakom napadu.

Kako ostaviti trag u najjačoj ligi na svijetu sa sedam poena u prosjeku za karijeru. Kako ući u Kuću slavnih iako ste dobar dio karijere odbijali da šutirate. Zanimarite gomilu tetovaža (trend koji je on uveo) i lude frizure. Košarka Dennisa Rodmana je bila mnogo više od toga. Sa njim na terenu dobre stvari su se uvijek dešavale, šampionske stvari...

2. maj 2020.

Čovjek koji je po svim parametrima bio klasični alkoholičar sa 36 godina igrao je 80 utakmica u sezoni 1997/98. i to 36 minuta prosječno. Uredno je čuvao igrače teže po 20 kg i više po desetak centimetara

Svi “vole” Isiaha

Jedan od najboljih plejmejkera koji su ikada uzeli loptu u ruke. Čovjek koji je svojom gotovo psihotičnom željom nadmašio Magica, Birda i Jordana dok su ova trojica bila u naponu snage. Osmijeh od milion dolara ne mijenja činjenicu da je Thomas bio u raznim sukobima s gotovo svim najboljim igračima svoga vremena. Animizitet traje i danas.

Kada pogledate lice Isiaha Thomasa, djeluje kao osoba koja pomaže staricama da ponese kese, drži vrata od ulaza, zabavlja tuđu djecu i sve čega možete da sjetite kada su dobri momci u pitanju. Isti taj Thomas je na terenu spreman da vam otkine glavu kako bi dobio utakmicu. Kao dječak sam bio ubijeden da su Magic i Thomas dva najbolja čovjeka u sportu. Cijenio sam da osobe s takvim osmijehom ne mogu biti loši ljudi. Kasnije ćemo saznati da su obojica imala mračnu stranu. Isiah je bio sa zaista zlih ulica Chicaga. Prošao je sve. Životne udarce, porodične tragedije, razočarenja, siromaštvo i nikada se nije povio. Njegova košarka je bila poezija. Nisu Pistonsi bili to što jesu samo zbog grubosti, nego što su imali dva maestra. Joea Dumarsa i posebno Isiaha. Thomas je bio savršenstvo od plejmejkera. Dribling, pregled igre, kontrola ritma, šut, ulaz. Nije manjkalo ništa i sve je radio i efikasno i estetski perfektно.

Osmijeh od milion dolara ne mijenja činjenicu da je Thomas bio u raznim sukobima s gotovo svim najboljim igračima svoga vremena

Kada gledate Michaela Jordana 30 godina kasnije i vidite prezir koji i dalje osjeća prema Thomasu, jednu stvar morate imati na umu. Thomas je bio jedan od rijetkih koji ga se nije plašio. Neki su osjećali preveliku dozu poštovanja, neki čisti strah, neki su pokušavali da budu prijatelji. Isiah je s druge strane imao isti mentalitet kao i Jordan. Zato i toliki animizitet. Michael je izmišljao izjave protivničkih igrača kako bi dobio dodatni motiv da ih uništi na terenu. Reggie Theus je, recimo, uvijek bio posebna meta zato što se svojevremeno

zabavljao s Jordanovom tadašnjom suprugom Juanitom. MJ-u je padao mrak na oči svaki put kad ga je vidio. Thomasova želja za pobjedom je bila vrlo slična Jordanovoj. Sva sredstva su u igri. Otjerao je iz Detroita Adriana Dentleyja i doveo svog druga Marka Aguirrea. Dentley mu to nikada nije oprostio. Lista je rasla. Michael Jordan, Scottie Pippen, koji i danas govore najgore stvari o njemu. Charles Oakley koji također otvoreno mrzi Thomasa i smatra ga podmuklim. John Stockton, Karl Malone, koji je zamalo ubio Isiaha udarcem u glavu na utakmici u Salt Lake Cityju. Ukratko, pola Dream Team a iako danas to većina ne baš uspješno demantuje. Isiah i Magic su nekada bili ponajbolji drugovi. Mnogi kažu dok Thomas nije dobio Magica u finalu. Padali su poljupci u obraze na podbacivanju ala Shaq i Hido Turkoglu. Onda je procurila priča da je Thomas okolo širio glasine kako je Magic dobio HIV zbog eksperimentisanja s muškarcima. Nikada potvrđena priča, posebno što je Magica zaraženog HIV-om Isiah zagrlio na predstavljanju igrača tokom All Star utakmice 1992. u Orlando. Thomas je najviše napravio da Magic i zaigra na toj utakmici jer je i sam prošao porodičnu tragediju zbog te bolesti.

Detroit je kao ekipa bio u očima mnogih pozicioniran kao dobar izazivač. Ne Bullsima koje tada niko nije pominjao, nego ultrapopularnim Lakersima i Celticsima. Vođeni su da ih dobro namuču, ne i da ih pobijede. Porazi Pistonsa bi neke druge ekipe vjerovatno slomili. Ukradena lopta Dennisa Johnsona za pravu erupciju u Boston Gardenu. Sumnjiv foul nad Kareemom u finalu protiv Lakersa. Thomasov očajnički pokušaj da dobije utakmicu na jednoj nozi. Sve to nije slomilo volju ovog čovjeka, naprotiv. Na kraju je dobio i Birda i Magica i Jordana. Celticsi nisu htjeli da čestitaju. Lakersi jesu, ali kiselo. Thomas je predvodio odlazak Pistonsa nakon poraza od Chicaga bez pružene ruke. Razlog je, između ostalog, bila Jordanova izjava da Detroit nije dostojan šampion. Da njihov stil igre nema veze s košarkom.

Cijena koju je Thomas platio je bila visoka. Nije bio u društvu u kojem je pripadao. Originalnom Dream Teamu. Jordan ga tamo nije želio. Nije ni Magic. Iako se svi sada prave nevješti. Uzalud što je trener bio Chuck Daly. Ni stari majstor nije želio da sebi uskrati vođenje takvog tima. Isiah je kao

i mnogo puta u životu ostao sam. Nije bilo nikoga ko bi do kraja podigao glas. Nakon završetka profi-karijere bio je sve. Trener, generalni menadžer, predsjednik kluba, koledž trener, biznismen, TV lice i analitičar. Iza njega su ostale brojne afere, spaljena zemlja, porušeni mostovi, sudske tužbe, ali i edukacija igrača, nepogrešiv osjećaj za draftovanje kvaliteta, sposobnost da objasni igru na terenu kao malo koji vrhunski igrač.

Thomas je imao želju za pobjedom kao malo koji igrač u istoriji košarke. Samo Jordan i Kobe su u toj kategoriji. Utakmicu u kojoj je na jednoj nozi, šepajući sasuo Lakersima 43 poena nije gledao 20 godina. Nije bio u stanju. U stanju je bio da za titulu ide pravo na najbolje igrače svog vremena. Da galvanizuje ostatak svog tima do te mjere da su Birdu, Jordanu ili Magicu bili spremni da slo-me ruku ako je to značilo pobjedu. Zahvaljujući Thomasu, Pistonsi su bili šampioni iako se mnogi-ma to nije sviđalo. Cijenu svog stila igre plaćaju i danas. Isiah je bio spreman da plati tu cijenu bez obzira na sve. Koliko god danas pokušavao da zvuči pomirljivo, ona ista vatra i dalje tinja. Pobjeda mu je jednostavno previše značila...

9. maj 2020.

Balon u Orlando

Na Floridi je u nedjelju registrovano čak 15 hiljada slučajeva zaraze koronavirusom. Alarm se u ovoj državi odavno upalio, ali za to ne haje republikanska vlast s guvernerom Ronom Desantisom na čelu, čije su izjave po pitanju nošenja maski, distanciranja i broja slučajeva postale jedne od najbizarnijih u pravoj poplavi totalnih halucinacija ljudi koji bi trebali da usmjeravaju građanstvo šta da radi. Na više upita o ovoj situaciji, komesar Adam Silver je kratko odgovorio da se veliki skok u broju zaraženih, naravno, prati, ali da to neće uticati na pokretanje plana koji je osmišljen tokom gotovo četveromjesečne pauze. NBA je za potrebe nastavka lige zakupila tri hotela i ova akcija će zajedno s rigoroznim mjerama prevencije koštati nešto manje od dva miliona dolara dnevno. Osim igrača i trenera koji su prošli medicinske provjere prije putovanja i skraćenog spiska putnika po ekipi (oko 35), u izolaciji će boraviti i sudije, određeni broj osoblja potreban za funkcionisanje zapsničkog stola i semafora, TV produkcija te, za sada, 20-ak novinara.

Od svih njih zahtijevana je samoizolacija od sedam dana prije putovanja u Orlando te sedmodnevni karantin u hotelu po dolasku prije nego što budu imali pravo kretanja u dvoranama i uopšte u ograničenom dijelu Disneyjevog imanja. Ekipe i sve ostalo osoblje će biti testirani svaki dan tokom sedmodnevne izolacije i negativan rezultat se sa-

opštava porukom ili mailom. U slučaju pozitivnog rezultata slijedi telefonski poziv i onda se primjenjuje zdravstveni protokol koji za ovaj nastavak sezone ima više od 100 stranica. Svi kojima je dozvoljen ulazak u "balon" dobijaju posebne uređaje koji uključuju prsten, koji navodno može da detektuje neke parametre Covid-19 u ranoj fazi te uređaj za držanje fizičke distance koji pišti u slučaju da nekome priđete na manje od dva metra. Hrana se dostavlja pred vrata, a čak je uspostavljena i 24-časovna telefonska linija gdje se mogu prijavljivati slučajevi eventualnog narušavanja izolacije među igračima i trenerima prije svega.

Igračima i trenerima je, naravno, dozvoljeno međusobno druženje, ali uglavnom među

Do nastavka NBA sezone ostalo je manje od dvije sedmice. Projekat "balona" u Disneyjevom svijetu je počeo i ostaje da vidimo da li će ovaj projekat vrijedan više od 150 miliona dolara funkcionisati do kraja

saigračima, čak postoji i komično pravilo da se stoni tenis ne igra u parovima. Timovi su u manjoj ili većoj mjeri uspjeli da se kompletiraju i trenutno su u fazi priprema za nastavak sezone. Naravno, sve ne bi bilo potpuno bez nekih poteza igrača koji baš ne odišu promišljenošću. Tako je centar Sacramento Richaun Holmes narušio karantin u pokušaju da preuzme hranu koju je naručio van hotela, što nije dozvoljeno. Karantin mu je, naravno, produžen. Dwight Howard je dobio upozorenje nakon što je primijećen bez maske u večernjim satima. Michael Beasley je svoju kratku epizodu u Brooklynu već završio nakon što je dobio pozitivan test na koronu, tako da sada ne postoji supstanca na koju Beasley nije pozitivno testiran.

Klubovi su uglavnom zakopčani do grla kada su u pitanju imena igrača koji su trenutno u Orlando. Tek kada se na osnovu snimaka ustanovi da neko nedostaje, slijede pitanja. Tako je trener Lakersa Frank Vogel morao da odgovori zašto nema Markieffa Morrisa u sastavu i zvanični razlog je "privatne prirode" te nema veze s koronom. Morris bi trebalo da se priključi Lakersima u narednih nekoliko dana. Brat Rajona Ronda je organizovao dolazak šest frizera iz svih dijelova SAD-a koji će šišati i brijati NBA igrače tokom naredna tri mjeseca, ali će Rajon pauzirati naredna dva mjeseca nakon nove povrede ruke, ovaj put preloma palca. Teško se sjetiti igrača koji je imao više povreda šake i ruke generalno od Ronda. Dosta se pričalo da najbolji strijelac lige James Harden ima koronu, a te priče je dodatno podgrijala jedna "razdragana djevojka" koja se navodno zarazila na Hardenovom partiju u Arizoni te spomenula da se isto desilo još nekolicini djevojaka koje su bile prisutne. Ipak, Rocketsi su objavili video Hardena koji ulazi u tinski hotel i tako demantovali sve glasine. Rocketsi i dalje čekaju oporavak Russella Westbrooka, koji je objavio da je pozitivan na koronu i nije putovao s ekipom na Floridu. Denverov najbolji igrač Nikola Jokić je nakon oporavka od korone i dosta peripetija u putu konačno stigao u Orlando, ali tamo još nema njegovih saigrača Garyja Harrisa, Torreyja Craiga i Michaela Portera. Razlozi za njihovo odsustvo još nisu poznati. Najteže u svemu ovome je prošla ekipa Brooklyna, koja u Orlando ima desetkovan sastav. Sada je otpao i svježe potpisani Beasley, a ostaje da vidimo hoće li se otvoriti prostor za našeg Džanana Musu u situaciji kada u Netsima nema gotovo pola standardne rotacije.

Ako izuzmemo favorite, ekipa koja za sada izgleda najbolje je Portland. Povrede su zaliječili naš Jusuf Nurkić, koji bi konačno trebao da zaigra nakon duge pauze, kao i Zach Collins. Nurkić fizički izgleda možda i najbolje u svojoj karijeri, a sve više ga gledamo kako usavršava i šut za tri poena, pa ostaje da vidimo hoće li to biti i dio njegovog novog arsenala na utakmicama. Carmelo Anthony se vratio na težinu s početka NBA karijere, a navodno će većinu vremena sada provoditi na svojoj prirodnoj poziciji, niskog krila. Portland, New Orleans i Memphis bi trebalo da vode veliku borbu za play-off i svi djeluju vrlo fokusirano i posvećeno. Na osnovu snimaka djeluje da je Memphis doveo 30 igrača jer je na treninzima gužva kao da se igra fudbal. Philadelphia želi da drži Bena Simmonsa ekskluzivno na poziciji krilnog centra te tako otvori prostor za prijatno iznenađenje Shakea Miltona na mjestu plejmejкера.

NBA liga je dopustila igračima da umjesto imena na dresovima nose poruke protiv rasizma. Liga je ostavila mogućnost da se bira između ograničenog broja poruka što se nekim od najvećih zvijezda nije svidjelo, tako da će na dresovima zadržati svoja prezimena. Dosta igrača se odlučilo da novac koji će dobiti za završnicu sezone donira za pomoć raznim organizacijama koje pomažu afroameričkoj zajednici. Za sada niko više od Jruea Holidaya, koji će donirati više od pet miliona dolara svog novca na nekoliko adresa. Za kraj i pomalo nevjerovatna priča o jednoj od najboljih igračica svijeta Elleni Delli Doni, koja zbog lajmske bolesti svaki dan pije 64 tablete kako bi mogla da funkcioniše i igra košarku. Da, dobro ste pročitali, šezdeset četiri tablete svaki dan zbog ujeda krpelja iz 2008. godine. Tim specijalista je zbog narušenog imuniteta zabranio Elleni da igra košarku u ovim okolnostima jer bi zaraza po nju mogla biti smrtonosna, što je medicinski tim WNBA lige poništio. Nakon velike reakcije javnosti i činjenice da WNBA igračice ne uživaju ni deseti dio uslova za igranje kao NBA igrači, vodstvo lige će valjda morati da revidira svoje stavove. Surovost profesporta nekada ne poznaje granice.

17. maj 2020.

Michaelov svijet

“V većina ljudi ima problem da bude fokusirana na ono što se trenutno dešava. Ljudi sjede po hramovima u Indiji 20 godina kako bi to dosegli. Rade jogu. Meditiraju. Pokušavaju da dosegnu to stanje. Većina ljudi živi u strahu zato što projektujemo stvari iz prošlosti u svoju budućnost. Michael je u tom smislu bio mističan. Njegov mozak ga je uvijek držao u sadašnjosti. Ni prošlost, ni budućnost... Njegov dar nije bio odraz, brzina, šut... njegov dar je bila apsolutna prisutnost u datom trenutku. To je bila najveća prednost.”

Za sve ove godine i valjda milion pokušaja da se opiše Jordanova psiha, ovo je vjerovatno najbolja definicija koju sam pročitao. Autor je Mark Vancil koji je iz neposredne blizine godinama pisao o Bullsima, koji je o Jordanu napisao knjigu i koji se pojavljuje u nedavno završenom dokumentarcu “The Last Dance”.

Deset epizoda je došlo i prošlo, ali oklop Michaela Jordana nije probijen. Kada je tadašnji šef NBA entertainenta, današnji komesar lige Adam Silver dobio pristanak Michaela Jordana i Bullsa da kamere budu stalno prisutne u sezoni Chicaga 1997/98, osnovni dogovor je bio da materijal ne smije biti korišten ako to ne odobre i jedan i drugi. Ljudi koji su radili ovaj dokumentarac su radili i dokumentarac o Allenu Iversonu i to je navodno prevagnulo da Jordan da svoj pristanak. Iz nekog razloga sviđao mu se taj film. Nijedan kadar nije snimljen u bilo kojoj Jordanovoj kući. Trenuci dok Michael zakrvavljenih, žutih očiju ispija viski i puši svoje omiljene tompuse i dok verbalno uništava

svoje neprijatelje, svi redom su snimani na iznajmljenim lokacijama ili domovima Jordanovih prijatelja. Tri Jordanova saradnika su producenti ovog uratka tako da je malo šta prepušteno autorskoj slobodi. Zato nema jedine osobe koje se plašio, njegove bivše supruge Juanite. Zato nema previše komentara Horacea Granta koji se redovno suprotstavljao Jordanu, zato nema Craiga Hodgesa, zato nema Sonnyja Vaccara koji je stvorio njega kao Nike ikonu, ali je zatim dospio na crnu listu te firme, zato nema previše pojavljivanja njegove djece.

Michael Jordan je uvijek bio izuzetno privatna osoba. O njegovom životu van košarke se znalo vrlo malo, gotovo ništa. Znali smo da voli da kocka, igra golf i puši tompuse. Znali smo da ne voli repere. Što ga je jednom

prilikom zamalo koštalo života. To je bilo to. Oklop koji je gradio godinama, a posebno nakon ubistva njegovog oca, postao je neprobojan i ta priča isijava iz svake epizode. Sve se vrti oko košarke. Saznati kakav je Jordan zaista je gotovo nemoguće. Otvara se tačno onoliko koliko želi. Ništa više.

Nekih emotivnih trenutka, doduše, ima kao što je čisti audio iz svlačionice Bullsa nakon osvajaanja titule protiv Sonicsa i Jordanovih jecaja zbog smrti oca na podu u trenucima dok ostali slave. James Jordan je bio osoba koja je u Michaelovom životu značila gotovo sve. Ali toga nema previše u Jordanovim riječima. Čak imate dojam da više saznajemo o ubijenom ocu Stevea Kerra i njegovim emocijama nego o osjećanjima glavne zvijezde ovog dokumentarca. Neke stvari ipak naslućujete. Jordan je najviše želio da ga tata cijeni. Njegov kompliment je bio najveći kompliment. To valjda i objašnjava Jordanova druženja sa sredovječnim muškarcima kroz čitav drugi dio karijere. Ako pogledate i kroz ovih deset epizoda, ljudi koji se druže sa Michaelom nisu njegovi vršnjaci, saigrači pogotovo. Uglavnom su najbliži šestoj deceniji života. Tek smo kroz nedavne izjave njegove djece saznali da je Mike odličan tata. Neki iz zlobe, a neki iz neznanja su često potezali argument da čovjek sa takvim stavom ne može biti dobar pedagog. Jednostavno nisu bili u pravu. Za Jordana je i zbog načina na koji su funkcionisali njegovi roditelji kuća bila svetinja.

Surovost Jordanovog odnosa prema saigračima i protivnicima na terenu je bilo ono o čemu su se ispredale legende. Čak i za one koji nisu znali ništa o njemu dovoljno bi bilo da pogledaju govor

Svi smo slušali priče o nestvarnoj volji, treninzima, posvećenosti, energiji, želji za pobjedom. Ali sve te stvari Jordan je osjećao u sebi. Nije čitao o tome, nije gledao filmove, nije vježbao pred ogledalom

prilikom prijema u Kuću slavnih. Tu nema nikakvog foliranja i namještanja. Sve je apsolutno prirodno. To je bio on. To je bio način na koji je funkcionisao. Malo ko je znao da plasira najveću uvredu saigraču kao Mike. Cinizam, kolutanje očima, stalne provokacije i sukobi su bili kao doručak. Kočnice kada je teren u pitanju nije bilo. Jordan nikada nije tražio popust i nije ga davao nikome. Rezervni centar Joe Kline je plakao nakon osvojene titule 1998. godine, Michael ga je pogledao i rekao: "Šta ti plačeš? Ovo sam ja osvojio za tebe!". Zamislite takvu reakciju bilo koga drugog. I najtvrdje srce bi se makar malo raznježilo u tom trenutku. Ne i Jordanovo. I to samo nekoliko trenutaka nakon što je napravio jednu od najboljih sekvenci u istoriji ove igre.

Mnogi su pokušali da oponašaju Jordanov način. Nikome nije uspjelo. Teško je glumiti nešto. Posebno na duže staze. Svi smo slušali priče o nestvarnoj volji, treninzima, posvećenosti, energiji, želji za pobjedom. Ali sve te stvari Michael je osjećao u sebi. Nije čitao o tome, nije gledao filmove, nije vježbao pred ogledalom taj pristup. Tako je radio bez savjetnika i usmjeravanja. Drugi su pokušavali da budu takvi, ali kao i za mnogo stvari u životu, sa tim se rodite. Kako je to čuveni trener UNC-a Roy Williams opisao: "Jordan bi na terenu upalio motor i nikada ga ne bi ugasio".

Brzina manje nije postojala ni na treningu ni na utakmici. Bio to oktobar ili januar ili juni. Bio to Olympiacos u Parizu ili Utah u Salt Lake Cityju. Zato njegov način pod stare dane nije funkcionisao u Washingtonu. Jezik i surovost su ostali, ali godine su ga ipak usporile. Dok je bio crna mačka, kao protivnik si uglavnom bio nemoćan, kao saigrač si uglavnom gutao jer ono što je on radio na terenu, nije mogao niko drugi. U Washingtonu je to izazivalo totalni animozitet saigrača jer više nije mogao da stalno dominira, a uvrede su pljuštale kao u najboljim danima.

Sve na stranu, popularnost Michaela Jordana i danas traje nesmanjenim intenzitetom. Znojnica na laktu, kratke čarape, dugi šorc, žvaka u ustima, najprodavanije tene ikada, odijelo i kravata van terena, osmijeh od milijardu dolara. Sve je to njegov patent. Kako sam kaže, sve je to stvoreno igrom na terenu. Bez njegovih košarkaških majstorija niko ne bi mario. Ali marimo zato što je u košarku uložio sve. Legenda o Jordanu u 2020. djeluje jednako snažno kao i prije 25 godina. Kada kaže da bi mogao da igra i danas, nekako mu potajno vjeruješ jer svi znamo da je dovoljno lud. Iako krvave i žute, njegove oči i dalje odaju najvećeg takmičara kojeg je košarka ikada vidjela.

22. maj 2020.

Čitulja za Jerryja Sloana

Jedan od temeljaca Utah Jazza je preminuo u 78. godini nakon duge borbe s demencijom i Parkinsonovom bolešću. Sloan je krstarilo aut-linijom za Utah pune 23 godine i postao jedan od najboljih trenera svih vremena, iako NBA titulu nije osvojio.

Trenere najčešće rangiramo na osnovu trofeja. Igrači koji nisu postajali šampioni čak i mogu da se provuku. Treneri uglavnom ne. Ako nisi prvak, uglavnom nemaš pojma, tako barem kažu s tribina. Jedno od najtežih zanimanja je svakako trenerski poziv. Publika cijeni rijetke, koferi su uvijek napola spakovani, uglavnom ne biraš gdje ćeš da živiš, donosiš teške odluke za svoj tim, kada izgubiš, ti si kriv, kada se dobije, najčešće se pominju igrači. U svijetu košarke teško je pobrojati 20 trenera koji mogu da biraju kada će da rade. Ostali uglavnom osjećaju nervozu nakon svakog neuspjeha i čisti strah kada dobiju otkaz gdje će naći naredni angažman.

Jerry Sloan je na klupi Utah Jazza proveo čak 23 sezone. Apsolutni raritet u bilo koje doba sporta je da jedan trener toliko traje na klupi jednog tima. Utah je uvijek bila dobra,

nekada i odlična ekipa pod vodstvom Jerryja Sloana, ali šampioni nikada nisu bili. Opet, u istoriju je otišao kao član Kuće slavnih, jedan od najboljih trenera svih vremena i jedan od najcjenjenijih svakako. Sloanovi igrači su izgarali na terenu svaku noć. Nije bilo utakmice koja nije bila bitna. I to je za Sloana bio možda najveći kompliment. On je svakom meču pristupao kao da je zadnji, a isti mentalitet su imale i njegove vedete Karl Malone i John Stockton. Ostali nisu imali izbora nego da rade u istom ritmu.

S Jerryjem na treningu i utakmici nije bilo šale. Spreman je bio i fizički da riješi nezadovoljnog igrača ili sudiju za kojeg smatra da ga je ošteti. Chris Morris je bio nezadovoljan minutažom, pomalo drsko se požalio pred svima i dobio slijedeći

prijedlog: "Idemo na parking. Ako me prebiješ, igraćeš više, ako ne uspiješ, sve ostaje isto". Treba li da napominjemo da se Morris nikada više nije požalio na status. Kada je tek kupio Dallas, Mark Cuban je ubrzo postao najiritantnija figura u čitavoj ligi. Dobacivao je protivničkim igračima i trenerima, o sudijama da ne pričamo. Tokom meča s Utahom, srećom po Marka, brzo su reagovali Sloanovi pomoćnici, pa je vremešni trener ispraćen u svlačionicu iako je uporno pozivao gazdu Dallasa da se "vide" u tunelu. Čak je i jedan od najpragvijih NBA igrača Kenyon Martin prepričavao događaj kada je nakon jakog faula nad Maloneom Sloan ušao u teren spreman da udari Martina. "Moraš da poštuješ trenera koji će uvijek stati u zaštitu svojih igrača."

Na sav temperament i nervozu koju je emitovao tokom utakmica, Sloan i njegovi timovi su uvijek bili besprijekorno pripremljeni za meč. Utah je godinama važila za ekipu s najboljim pozicionim napadom i sekundarnim kontranapadom u NBA. Stockton, Malone i drugovi su pravili perfektno blokove, kretali se bez lopte i kažnjavali svaki propust odbrane. Kada osnovna ideja ne prođe, tu su uvijek bili Malone i Stockton da vas dotuku igrom dva na dva u svim formama i oblicima. Utah nije bila teška ekipa za skautiranje. Flex i UCLA napad su bili njihova polazna osnova. Svako je znao šta slijedi. Malo ko je mogao to da zaustavi. Jerry Sloan je u tom smislu bio vrlo sličan Patu Rileyju. Radimo ovo što radimo, ali maksimalno jako i precizno. Kada su jednog od najboljih plejmejкера u istoriji ovog sporta Johna Stocktona pitali zašto uvijek čeka da njegov trener prozove akciju, Stockton je u

U istoriju je otišao kao član Kuće slavnih, jedan od najboljih trenera svih vremena i jedan od najcjenjenijih svakako. Sloanovi igrači su izgarali na terenu svaku noć. Nije bilo utakmice koja nije bila bitna

svom stilu odgovorio: "A zašto ne bih?". Daleko od toga da je Jazz bio ekipa dva igrača. U zlatnim vremenima ovog tima tokom 90-ih, Sloan je od uglavnom prosječnih imena i veterana na zalasku karijere napravio najjaču klupu u ligi koja je ne samo održavala rezultat nego i pravila odlučujuću prednost za svoj tim. Shandon Anderson, Howard Easley, Adam Keefe, Greg Foster, Chris Morris nigdje nisu izgledali tako dobro i efikasno kao u dresu Jazza. Pa čak ni starteri Ostertag i Russell nigdje se nisu naigrali košarke kao u Utahu. Sve to je bila zasluga jednog čovjeka.

Jerry Sloan je itekako shvatao igračku stranu košarke. I sam je bio odličan igrač, koje li ironije, Chicago Bullsa, tima koji mu se isprijedio na putu do titule. Sloan je u vrijeme kada je igrao, kada su igrači čak i na poluvremenu pušili i pili alkohol važio za borca bez mane. Igrao je i s pet-šest povreda, izbijenih zuba, iščašenih zglobova i koljena. Van terena je praktično bio farmer. Kako je to druga legenda Utaha Frank Layden opisao: "Jerry je u duši bio farmer, van terena su ga zanimali priroda, farma i traktori." Traktori su ga toliko zanimali da ih je kupio 70. I ne samo traktori nego i stare stvari. Jedna od pasija su bile stare kase iz prodavnica. "Dick Motta mi je davno rekao: U ovom poslu moraš imati hobi van košarke. Inače pregoriš vrlo brzo." Sloan je zaista gorio u svakoj utakmici. Čak i nakon odlaska u penziju Johna i Karla, ostao je da podigne novu generaciju. Izgledalo je da je napravio novu osovinu u liku Derona Williamsa i Carlosa Boožera, ali nakon što je Deron umislio da je prerastao svoju okolinu, ta priča se raspala, a Williams, gle čuda, nigdje nije igrao kao u Salt Lakeu.

Kroz čitav Sloanov život su uz košarku išle i životne tragedije. Trebao je da bude trener koledža Evansville s kojim je kao igrač osvojio dvije titule druge NCAA divizije, odustao je iz nekog razloga. Ubrzo je kompletan tim poginuo u avionskoj nesreći, a Sloana je to proganjalo čitavu trenersku karijeru. Najbolji drugovi, legende Chicaga Norm van Lier i Johnny Red Kerr te gazda Jazza Larry Miller su također izgubili bitke s teškim bolestima kao i Sloanova supruga Bobby s kojom je 41 godinu bio u braku...

Jerry Sloan je zaista bio posebna vrsta trenera. Njegov način i organizaciju tima je iskopirao San Antonio, što je Gregg Popovich uvijek ponavljao. Spursi su to pretočili u pet titula šampiona samo što oni s druge strane nisu imali Michaela Jordana. Sloanova normalnost je bila ono što su svi isticali. Kretao se po svim uobičajenim mjestima, pred utakmice je večerao u dvorani s novinarima. Nije težio bilo kakvom luksuzu. Nikakav uspjeh i popularnost nisu uticali na njega. To ga jednostavno nije zanimalo. Kada se pročulo da Sloan boluje od Parkinsona i demencije, objavljen je tužan tekst u lokalnim novinama. Izdržao sam deset rečenica. Već u uvodu postalo je jasno da se legendarni trener ne sjeća gotovo ničega. Da više gotovo ne pamti lica i imena. Dalje nisam mogao da čitam...

Sloanov omiljeni autor je bio sportski novinar Grantland Rice, čiji je jedan citat trener posebno obožavao: "Kada onaj gore bude jednom svodio račune, neće biti bitno samo koliko si pobijedio i izgubio, nego i kako si igrao...". Energiju, posvećenost, volju i želju da gura naprijed nakon svake pobjede i poraza, to niko ne može da mu uzme.

29. maj 2020.

Vinceov oproštaj

Pomalo nevjerovatno zvuči da je od svih igrača u bogatoj historiji NBA lige rekord po broju odigranih sezona vlasništvo svježe penzionisanog Vincea Cartera, ali to su činjenice. Nakon 22 sezone igranja i uglavnom oduševljavanja publike na svim stanicama, Carter je u jeku pandemije i prekida većine sportskih takmičenja tiho rekao zbogom profi košarci.

Jedini Vinceov značajan trofej u karijeri je zlatna olimpijska medalja iz Sydneya, ali to nijednog trenutka nije umanjilo njegov sjaj i popularnost posebno među publikom željnom atrakcije i igre iznad obruča. Vinceova karijera je spojila četiri dekade i kroz nju je ovaj, vjerovatno najatraktivniji igrač svih vremena prošao sve.

Vince Carter je bio Jordanov nasljednik, letač bez mane, lider mladih Raptorsa, tim budućnosti. Zatim omražena figura u Torontu, igrač koji je simulirao povrede i svjesno sabotirao tim za koji je igrao. Potom vrhunski strijelac u ekipi Netsa koja nije išla daleko, pa konačno šampionski potencijal u Orlando koji je i sa njim ostao kratak. Zatim mudri veteran koji je držao svlačionicu i pazio na mlade talente i respektabilna figura na koju su se oslanjali treneri. Puka priče je kada se nečim baviš dovoljno dugo imaćeš priliku da popraviš svoju reputaciju ili da je pokvariš. Carteru je za rukom pošlo ovo prvo.

Niko u historiji lige nije bolje zakucavao od Vincea. Ni Jordan, ni Wilkins, ni LeBron, ni Kobe. Čak ni oni koji su samo znali da zakucaju nisu bolje kucali od Cartera. Jasno je da Vince nikada nije imao posvećenost gorepomenutih, ali je isto tako jasno da je njegova košarka bila mnogo više od pukih zakucavanja. Od Vincea se očekivalo puno, ali vrlo brzo ljudi su shvatili da je on sasvim zadovoljan postignutim i da nije spreman da ide preko granice bola kako bi postao šampion ili "košarkaški ubica". Za razliku od nekih drugih koji nisu mogli da pobjegnu od etikete "gubitnika", Carteru se to nikada preozbiljno nije spočitavalo. Jednostavno njegovi potezi na terenu su u jednom periodu toliko bacali publiku u trans da su svi samo čekali trenutak kada će Vince da zakuca. Sve ostalo je bilo manje bitno.

Čovjek koji je, prema vlastitom priznanju, u srednjoj školi mogao da dohvati vrh table (!?) je godinama bio najveća zvijezda kulturne emisije NBA action. Lakoća kojom je Carter lebdio u vazduhu i zatim zakucavao tako da se naježite ili skočite iz udobnosti kauča je nešto što će se pamtititi za sva vremena. Kad god biste i povremenog gledaoca košarke pitali za njega, uvijek bi uslijedio gotovo isti odgovor: "Kako čovjek leti, šta je ono?" Trofeji, priznanja, ma ništa drugo nije bilo bitno dok imaš šansu da vidiš Vinceov let. Kada se to desi, kao da se mijenja tok utakmice, zaboraviš na rezultat, samo prepričavaš ono što je Carter napravio. Na sve ove komplimente niko vjerovatno nije bio spreman da plati pet para da će Carter u NBA trajati 22 sezone. Neko koga je boljela doslovno trepavica ili kosa i ko je zbog toga propuštao utakmice. Neko ko je protivnicima usred neizvjesne završnice odavao akcije svog tima kako bi izgubili. Neko ko je djelovao razmaženo, na momente i bezobrazno je postao jedna od omiljenih figura u NBA. Ne samo zbog poteza na terenu nego i zbog ponašanja van njega. Na sve to Vince je igrao duže od npr. Jabbara i Parishsa. Vince Carter, od svih ljudi.

Na kraju nije želio ni da se šlepa za titulu. Proveo je posljednje sezone u timovima koji za to nisu imali teoretske šanse, ali je ulogom mentora bio apsolutno zadovoljan. Njegova vječna ulaznica za društvo najboljih je bilo koja kompilacija zakucavanja koju uključite na YouTubeu. Ne možete da pogriješite. Niko nikada nije zakucavao kao Vince Carter. Kada se odrazi u reketu, zaboravite na sve drugo...

26. juni 2020.

Nakon 22 sezone igranja i uglavnom oduševljavanja publike na svim stanicama, Carter je u jeku pandemije i prekida većine sportskih takmičenja tiho rekao zbogom profi košarci

Duško i Baskonia

Neka veza između trenera čvrste ruke i tima koji obožava takve trenere zaista postoji. U gotovo svakoj tituli ekipe iz Vitorije prste je imao ovaj čovjek koji, zahvaljujući svojoj upornosti i slijepoj vjeri u metode, traje i dalje.

Ivanović je još kao igrač imao radnu etiku koja se rijetko viđa. Stigao je i da diplomira pravo uz igranje na vrhunskom nivou u tada najjačoj ligi Evrope, jugoslovenskoj. Sa Jugoplastikom je osvajao titule evropskog šampiona, pogađao odlučujuće šuteve u finalima. Igrao je u inostranstvu i onda u građenje trenerske karijere krenuo od najniže moguće stanice, švajcarske lige. Duško Ivanović je prvo bio igrač i pomoćni trener Friburga da bi koju godinu kasnije preuzeo tim kao prvi trener. Zamislite koliko je igrača koji su bili evropski šampioni, a koji su spremni trenerski posao da počnu u Švajcarskoj od svih država. Preko Friburga, reprezentacije Švajcarske i Limogesa Ivanović se dokopao tadašnje Tauceramice. Gazda tima Jose Querejeta i odlični skaut Alfredo Salazar uz Duška Ivanovića i vladavinu čvrste ruke su udarili temelje ekipe koja je postala legitiman takmac za sve trofeje u Španiji

pored do tada neprikosnovenih Real i Barcelone. Za razliku od Jouvntuta i Estudiantesa koji su gubili korak, Baskonia je potpuno otvorila tržište Južne Amerike odakle su redom dolazili vrhunski igrači. Prigioni, Scola, Splitter, Nocioni, Oberto, Hueras ili prije njih Juan Espil i Marcelo Nicola. U Vitoriju su pored zlatne žile, Južne Amerike stizali igrači iz svih dijelova Evrope, među njima i naš Mirza Teletović, koji je postao jedan od najboljih stranaca u bogatoj istoriji tog kluba (Duško Ivanović je kao selektor vodio BiH na EP 2015. Iako lišen usluga naših najboljih igrača Teletovića, Đedovića i Nurkića, zamalo je prošao u drugi krug).

Kontingent iz Južne Amerike, plus dobri Evropljani (ex-yu, Litvanija, Latvija), plus par dobrih Amerikanaca to je godinama bila dobitna kombinacija ove ekipe koja je pored španskog prvenstva napadala i titulu evropskog šampiona. Priče o načinu treniranja, komunikaciji i svemu ostalom u Baskoniji su godinama uveseljavale košarkašku publiku širom Evrope. Gotovo da nema igrača koji je tamo odigrao duže od mjesec a da nema priču o strogoći trenera i gazde. Sredine uglavnom nije bilo. Rijetki, ako iko, imali su popust. Taj popust se uglavnom odnosio na slobodu u igri. Zabušavanja na treninzima nije bilo. Da bi se šutiralo preko ruke i sa velike distance, trebalo je trčati. A igrači ovog tima su itekako trčali. I u ovoj posljednjoj, zaista zasluženoj, ali opet iznenađujućoj tituli šampiona presudila je pored svega bolja fizička sprema Baskonije u odnosu na sve ostale. Ovo je ekipa koja se, da je sezona privedena kraju, u normalnim okolnostima vjerovatno ne bi ni plasirala u play-off. Ovako su dobili drugu šansu i iskoristili je maksimalno. U posljednjih 20 godina teško se sjetiti slabijeg sastava Baskonije, ali su trčali i igrali čvršće od svakog protivnika na završnom turniru u Valenciji. To je bila prevaga.

Neke posebne filozofije nema. Baskonija je pretukla i pretrčala Valenciju u polufinalu, a zatim i favorizovanu Barcu u finalu. Za kreaciju je bio zadužen, a opet Argentinac Luca Vildoza. Čvrstinu su donosili sin NFL legende Shavon Shields, koji će put Milana, te Pierria Henry, koji je cigle sa distance uspješno kompenzovao odbranom krvavih koljena i konstantnim presingom. Lider tima namrgođeni Toko Shengelia je u direktnom duelu nadigrao najskupljeg igrača Evrope Nikolu Mirotića, koji je opet ostao bez rješenja u jednoj bitnoj tekmi. Barci je presudio od mnogih prežaljeni i otpisani Achile Polonara, koji je pogodio najbitniju trojku i podijelio najvažniju asistenciju na utakmici. Pod košem su se tukli i gurali snažni Nigerijac Michael Eric i Illmane Diop, koji još nije naučio da se sačuva od ličnih grešaka. Zoran Dragić se nakon

Ivanović je još kao igrač imao radnu etiku koja se rijetko viđa. Stigao je i da diplomira pravo uz igranje na vrhunskom nivou u tada najjačoj ligi Evrope, jugoslovenskoj

brojnih povreda vratio na veliku scenu i ova čudna družina je pokazala šta znači borbenost i želja, čak i na najvećoj sceni.

Mnogi će reći da ova titula Baskonije nije odnos realnih snaga i plod je načina na koji se igrao ovaj turnir. Ipak, tu priču treba okrenuti. Ne postoji teži put i način do osvajanja titule od ovog koji je bio u Valenciji. U vrijeme pandemije i totalne neizvjesnosti. U vrijeme velikog straha i nervoze među svima, a posebno igračima, zbiti redove i odigrati na ovaj način može samo grupa karakternih momaka i trenera. A to Baskonia zaista jeste. Veliko priznanje ide i vodstvu ACB lige i gazdi Valencije Juanu Roigu koji su sve organizovali na vrhunskom nivou. Igrači i stručni štabovi su testirani svaka dva dana. Karantin je bio izuzetno strog. Svaki igrač je imao svoj pribor za jelo. Švedski stolovi nisu postojali, svu hranu su konobari servirali pojedinačno, igrači su imali međusobno druženje, ali kontakt sa vanjskim svijetom gotovo da nije postojao. Kada je većina košarkaških liga otkazala sezonu, Njemačka i Španija su pokazale kako se sport čak i u ovim do sada neviđenim okolnostima može organizovati na vrhunskom nivou. Šampioni su na kraju Duško Ivanović i Baskonia. Apsolutno zasluženo.

4. juli 2020.

Manute Bol i sin

Bol Bol, sin nekada najvišeg NBA igrača Manutea Bola, igrajući pripremnu utakmicu za Denver spojio je 16 poena, 10 skokova i čak šest blokada. Blokade su bile specijalitet njegovog, nažalost, pokojnog oca, ali Bol mlađi ima potencijal da bude daleko bolji igrač od tate.

“Manute Bol ima dvije dimenzije”, govorio je Charles Barkley aludirajući na mršavost Manutea. Charles i Manute su razvili istinsko prijateljstvo, a Barkley je posebno bio očaran Bolovim intelektom. Manute se konstantno obrazovao van terena, čitao je knjige, pisao, pratio politiku i ekonomiju. To, naravno, Barkleyja nije sprečavalo da u saradnji s Rickom Mahornom zbija šale na Manuteov račun. Njih dvojica su plaćala da se

izreže krug na stolu ispod kojeg bi se sakrio Mahorn. Zatim bi konobar na velikom pokrivenom tanjiru “servirao” Mahornovu glavu, a Bol bi prestravljen skočio od stola. Manute je u svoje vrijeme u NBA smatran pa gotovo cirkuskom atrakcijom. Jedan period u istom timu, tadašnjim Washington Bulletsima, igrali su najviši i najniži igrač u ligi, Bol i Mugsey Bogues. Razlika je bila nekih 70 centimetara. Manute je svojih 11 NBA sezona završio s više blokada nego poena. Nije ni čudo kada uzmete u obzir da mu je raspon ruku bio 2,60 metara! i da je stojeći dohvat bio na 3,18 metara!? Da,

Manute je mogao da zakuca sa zemlje. Nije morao ni da se propinje na prste. Ali Manuteova priča nije bila samo košarka, daleko od toga. Mnogo važniji je bio njegov humanitarni rad.

Bol se potpuno predao pomaganju rodnom Sudanu. Gotovo sav novac koji je zaradio tokom igranja u NBA, oko četiri miliona dolara, sve je darivao u humanitarne svrhe. Pomagao je u izgradnji škola, košarkaških terena i kampova. Pomagao je gdje god je mogao. Toliko je pomagao drugima da, kada je doživio tešku saobraćajnu nesreću u SAD-u i slomio

Nije bilo ljubitelja NBA lige koji nije znao za Manutea Bola, ali uz svu čast jednom od najboljih blokera lige, on nije bio ni blizu talenta koji posjeduje njegov sin

vrat, nije imao novca da plati svoje liječenje. U Sudanu je dobio i rijetku bolest nazvanu Stevens-Johnson sindrom koja čini da vam doslovno otpada koža s tijela i stvara rane koje ne zarastaju. Od te bolesti Manute je preminuo u 47. godini. Iza njega je ostalo desetero djece iz dva braka i talenat za košarku i visina većine sinova.

Najbolji je svakako Bol Bol, koji je preksinoć u Orlando podsjetio na to zašto je smatran jednim od najtalentovanijih igrača svoje generacije. U današnje vrijeme brzo dospijete u bilježnice skauta, ali još brže možete da ispadnete. Dovoljna je jedna povreda ili splet nesretnih okolnosti i u roku od odmah smatraju da ste propali. Bol Bol je sa svojih gotovo dva metra i 20 centimetara te rasponom ruku od 234 cm i odličnim šutem s distance vrlo rano smatran nasljednikom Kevina Duranta. To je bilo u drugom srednje. Samo dvije godine kasnije, krenula je priča da je za NBA sumnjiv zbog krhke građe. Jednostavno, vrijeme u kojem se igrači lansiraju u orbitu ili uvaljaju u blato na osnovu jedne utakmice se najbolje vidjelo na njegovom primjeru. Bol mlađi je završio na univerzitetu Oregon, gdje trener Dana Altman gotovo svake godine izbacuje vrlo interesantne igrače. Bol je tamo odigrao odlično, ali samo devet mečeva nakon čega je doživio tešku povredu stopala. Ta povreda je uticala i na njegov draft status. Od igrača kojem je prognozirano mjesto među prvih deset Bol je pao u drugu rundu. O njemu ove sezone gotovo da se nije ni pričalo sve do prije nekoliko dana kada su se pojavili snimci i fotografije s treninga Denvera na kojem djeluje da Bol ima barem osam metara visine i može da dohvati plafon dvorane za trening.

U poplavi niskih petorki i igre bez centara, trener Nuggetsja Mike Malone je preksinoć u prvom pripremnom meču protiv Washingtona izveo petorku u kojoj nije bilo igrača niže od 202 cm. Bol Bol je sa svojom visinom (218 cm) bio centralni igrač u zonskoj odbrani Nuggetsja sa šest blokada, a u napadu je stigao i da pogodi dvije trojke. Manuteov sin je isto godište kao Luka Dončić, a s obzirom na visinu i sirovi talenat, još nije ni zagrebao svoj potencijal. Bol se kreće i šutira kao da je barem 20 centimetara niži, što bi - ako ga povrede zaobiđu - Denveru bio vrhunski igrač koji im je naprosto pao u ruke sticajem okolnosti. Nije bilo ljubitelja NBA lige koji nije znao za Manutea Bola, ali uz svu čast jednom od najboljih blokera lige, on nije bio ni blizu talenta koji posjeduje njegov sin. Ukoliko nabaci još neki kilogram, Bol će moći da pokrije tri pozicije na terenu i predstavljati problem za ostatak lige. Nakon gotovo dvije godine pauze o Bolu Bolu se ponovo priča kao o budućoj zvijezdi NBA lige. Pravilo jedne utakmice.

24. juli 2020.

Borba za prava

Upravo kada se činilo da s aspekta koronavirusa u NBA play-offu sve protiče u najboljem redu i dok smo pratili zaista odlične mečeve, pričali o taktici i izuzetnim individualnim ostvarenjima, desila se nova policijska brutalnost snimljena na kameri. Otkazani su svi mečevi dva dana NBA play-offa, a nastavak sezone je navodno upitan.

Lavinu je pokrenula ekipa Milwaukee Bucksa nakon što je Afroamerikanac Jacob Blake upucan u leđa sa sedam metaka od policajca, što je preživio pravim čudom i trenutno je u bolnici paralisiran od struka nadolje. Bucksu su odlučili da ne izađu na duel protiv Orlanda, inače peti meč te serije u play-off. Isto su ubrzo uradili i timovi Houstona, Oklahoma Cityja, Lakersa i Portlanda. Bucksu u svojim redovima imaju Sterlinga Browna, igrača koji je i dalje u sudskom sporu s gradom Milwaukeejem zbog napada policije koji je pokazao po ko zna koji put šta može da vam se desi u Americi ako ste "pogrešne" boje kože, pa makar bili i NBA igrač. Naime, Brown je pogrešno parkirao auto i krenuo u brzinsku kupovinu. Zbog pogrešnog parkiranja je doživio maltretiranje policije kakvo se rijetko viđa i u totalitarnim

režimima. Pored korištenja strujnog pištolja, udaranja i raznih uvreda, što je sve snimljeno kamerom, vrhunac se desio kada je Brown obznanio da je NBA igrač, a jedan od policajaca mu je nakon toga sadistički počeo da gazi skočni zglob kako bi mu valjda dao do znanja koliko vrijedi.

Inače, u SAD-u se lakše postaje policajac nego što se polaže vozački ispit. Naime, prosječna obuka za američkog policajca traje 19 sedmica. Poređenja radi, u Njemačkoj ta obuka u prosjeku traje 130 sedmica. U nekim dijelovima Amerike obuka traje nestvarni 21 dan nakon čega dobijate značku i pištolj i dozvolu da koristite taj pištolj. Statisti-

ka kaže da SAD imaju više od 18.000 raznih policijskih odjeljenja i svaka imaju svoja pravila. Nakon godina borbe da se u policijske patrole ubace kamere kako bi se spriječila prekomjerna upotreba sile, čini se da ni to ne daje potrebne rezultate. Jer kamere vrlo često "ne rade" ili su "pokvarene" ili jednostavno isključene. Procenat policajaca koji i pored telefonima snimljenih napada dospije na sud nakon ubistva nenaoružanih civila je minimalan. Procenat onih koji budu osuđeni je statistička greška. Prosto je nevjerovatno da nenaoružanom Afroamerikancu policija ispali sedam metaka u leđa, dok je 17-godišnjaku s poluautomatskom puškom, koji je prije nekoliko dana na protestima ubio dvoje ljudi i ranio treće lice, omogućeno da napusti mjesto zločina od te iste policije. Uhapšen je tek 30 sati kasnije, u svojoj kući.

Čitava organizacija balona u Orlando je počivala na finansijskom spasu same lige, a time i ugovora igrača. NBA liga je odobrila igračima iskazivanje određenih parola, klečanje na intoniranju himne i još neke stvari koje bi skrenule pažnju na rasnu nejednakost koja u Americi traje stotinama godina. Igrači uporno traže kažnjavanje policajaca koji su ubili nekoliko nenaoružanih lica, čak i jednu djevojku u Louisvillu, gdje se još čeka reakcija tužilaštva. U međuvremenu se desio novi slučaj pucanja u Afroamerikanca, što je dodatno razjarilo ionako nervozne igrače. Afroamerička zajednica nema puno političkih lidera, iz jasnih razloga. Njihovi uzori su uglavnom sportisti, jer u muzici i sportu većina mladih i vidi jedinu pravu šansu za neki životni napredak. S druge strane, LeBron i društvo osjećaju moralnu odgovornost da pokušaju da skrenu pažnju na dešavanja u svojoj zemlji. NBA igrači jesu odlično plaćeni, ali na svaki dolar koji dobiju svojim gazdama donesu barem tri i to uvijek treba imati na umu. Vlasnici NBA timova su se obavezali da će u narednih deset

Lavinu je pokrenula ekipa Milwaukee Bucksa nakon što je Afroamerikanac Jacob Blake upucan u leđa sa sedam metaka od policajca, što je preživio pravim čudom

godina donirati 300 miliona dolara za pomoć afroameričkoj zajednici. Zvuči kao velika cifra, ali treba znati da je samo vlasnik Clippersa Steve Ballmer procijenjen na 72 milijarde dolara i onda shvatite da je to bukvalno minimum pomoći od tih ljudi. Također dobar broj vlasnika mnogo veća sredstva je donirao kampanji Donalda Trumpa, kojeg manjinske zajednice u Americi ne mogu da podnesu. Ono što dodatno komplikuje situaciju jeste što ni sami igrači nemaju jasnu taktiku šta uraditi i kako pokrenuti stvari s mrtve tačke. LeBron James je navodno bio ogorčen zato što su Milwaukee Bucks djelovali bez dogovora s ostalim igračima i praktično sve druge stavili pred svršen čin. Zbog toga je i ljutito napustio sastanak svih igrača održan preksinoć.

Otkazivanje play-offa bio bi ozbiljan udarac za NBA ligu, ali i sve vlasnike timova. Opet mnogo veći udarac bi na duže staze doživjeli igrači, kojih bi vjerovatno polovina bankrotirala u roku od dvije godine, uzimajući u obzir da bi odmah naredne sezone uslijedila obustava rada lige koju smo već viđali nekoliko puta u zadnjih 20-ak godina. Očekivati je da nekoliko mečeva bude otkazano, a zakazano u novim terminima i da se play-off nastavi koliko za vikend. Iako ogorčeni, i igrači su svjesni da njihov domet nije neograničen te da promjene teško mogu nastupiti tako brzo.

28. august 2020.

Radnici iz Miamija

Hodajuća legenda Pat Riley je sredinom 90-ih, kao nedavno Messi, poslao faksom raskid ugovora New York Knicksima. Čovjek koji je New Yorku ponudio nadu u novu titulu je spakovao kofere i hladnoću Velike jabuke zamijenio za sunce, plaže i nerealnu vlagu Miamija. Navijači Knicksa ga i danas doživljavaju kao izdajnika, ali Pat je kao i svuda gdje je radio napravio rezultat čak i u američkim fudbalom opterećenom Floridi. Miami je dolaskom Zo Mourninga i Tima Hardawaya postao relevantan tim na istoku, ali u play-offu je bilo boljih. Bullsi su dominirali tih godina, Indiana je rasla, Knicksi su i dalje vrebali. Pat je lakoću, brzinu i eleganciju Lakersa prvo zamijenio za kečersku košarku Knicksa pa je isti recept primijenio i među pal-mama Miamija gdje niste baš očekivali lakat u zube dok idete na prodor. Riley je bio i ostao otac "Majami mafije", kako su ih preimenovali mediji. Postulati gosn Pata su i danas svuda po tom klubu i apsolutno svi se isto ponašaju od dna do samog vrha organizacije. Ko se buni ili ne doprinosi na pravi način, uvijek ima kartu prema izlaznim vratima. Popusta gotovo da nema. Malo ga je imao Wade, još manje LeBron. To je to. Čak je i najbolji igrač u historiji tima, već pomenuti Dwyane Wade, pušten da ide u jednom trenutku. Ili Rileyev put ili autoput, kako to vole da kažu Amerikanci.

Miami je prvu titulu osvojio sa Patom na klupi. Ni to nije moglo da prođe bez drame i kontroverzi pošto je Riley pomeo dotadašnjeg trenera i bliskog saradnika Stana van Gundyja. Priču o LeBronu, Wadeu i Boshu smo svi odavno naučili. U jednom trenutku najomraženija sportska ekipa u Americi. Bolni poraz od Dallasa, pa titule protiv OKC i San Antonija, te kraj serije vrhunskih rezultata porazom od Spursa u finalu protekli su u atmosferi neviđenog stresa i sećanja. Na klupu je instaliran Erik Spoelstra, koji je karijeru u Heatu počeo na najnižoj stepenici, video-koordinator. Spoelstra je nedavno pričao o sindromu uljeza koji je osjećao tokom čitavog perioda super tima Miamija koji je on vodio. LeBron mu je nakon deset utakmica uvalio rame prilikom time outa. Smjenjivan je od publike i "eksperata" barem 150 puta. Svi su pozivali da se Riley vrati iz

Ekipa koja je tokom čitave sezone oduševljavala svojom košarkom i u napadu i u odbrani ima priliku da eliminiše prvog favorita za NBA finale iz istočne konferencije, sastav Milwaukee Bucksa

lože na trenersku stolicu. Spoelstra se stalno preispitivao. Stalno je imao osjećaj da tu ne pripada. Dobio je posao koji može samo da se sanja, a noćima nije spavao jer mu je upravo taj posao donosio nezamisliv stres. Spoelstra je zahvaljujući svojoj odlučnosti i dan-danas na klupi Heata. Očekivanja danas su mačiji kašalj u odnosu na tadašnje vrijeme i čini se da je ovaj trener konačno dobio priliku da se opusti i pokaže sve što zna. Miami je uvijek gađao i dovodio vrhunske igrače sa tržišta. Ako im to nije išlo, onda bi draftovali jednog takvog. Ako ni na draftu nema ništa ili su rasprodali sve, onda nađu dobre igrače van drafta.

Radna etika čitavog tima je kao neki juniorski sastav. Godinama su poznata mjerenja masnoće u tijelu na početku sezone, propisana ishrana i nenormalni kondicioni treninzi ovog tima. Šale i zabave ima, ali negdje drugo. Igrači Heata žele da napreduju. Takve traže, takve i pronalaze. Da se razumijemo i Miami griješi. Velike ugovore dobijaju čudaci (vidi pod Waiters, Dion) ili likovi kojima je teško ustati iz kreveta (vidi Whiteside, Hasan), ali se te greške brzo isprave. Nekako čitav ovaj tim Miamija odiše sindromom uljeza. Jimmy Butler je zvijezda u ligi, ali govorimo o tipu koji je otjeran iz tri ekipe između ostalog i zbog bizarnih "liderskih" vještina. Ono što mu niko ne može uzeti je ljubav prema treningu. U Miamiju je radio od četiri ujutro gotovo svaki dan. Butlera je majka izbacila iz kuće kada je bio dječak. Nije da nisu imali novca, nego joj se nije sviđalo njegovo ponašanje. Potucao se po

kućama svojih drugova dok ga porodica jednog druga nije primila za stalno. Šansa da neko sa takvom traumom napravi vrhunsku karijeru u bilo čemu je koliko? 1 posto? 0,5 posto?

Butler je tu gdje jeste i vodi ovaj tim ka finalu istočne konferencije. Duncan Robinson, koji je danas jedan od pet najboljih šutera u ligi, mislio je da će igrati drugu litvansku ligu. Kendricka Nunnua uglavnom niko nije htio. Goran Dragić je trebao biti nasljednik Stevea Nasha u Phoenixu, ali je prosljeđen dalje. Crowder je imao fijasko u Clevelandu gdje je doveden da se bori za titulu. Za Derricka Jonesa je vrijedilo mišljenje da samo zna da zakuca. Kelly Olynyk je smatran trapavim centrom koji voli da povrijedi protivničkog igrača. Svi oni u Miamiu funkcionišu nevjerovatno dobro. Napad je izuzetan, blokovi, kontrablokovi, kretanje bez lopte, šutevi za tri poena. Saradnja svih pet igrača. Ista je priča i defanzivno. Ne plaše se nikoga. Igraju čvrsto, pomažu jedni drugima i trenutno na konopcima drže prvog favorita istoka ekipu Milwaukee Bucksa. Nekada je bilo smiješno i pomisliti da bi ekipa sa kojom Pat Riley ima veze ikada zaigrala bilo šta što liči na zonsku odbranu, ali Spoelstra je i to promijenio. Ovaj Miami će probati svaku opciju da bi ostvario pobjedu. Trenutno niko ne igra ljepšu košarku u ligi. Trenutno Miami djeluje kao ekipa koja može do finala.

5. septembar 2020.

Davisova rapsodija

Kao dječak je bio organizator igre, tačnije klasični plejmejker iako su mama i tata bili vrlo visoki (tata 193 cm, mama 185). Kada su i roditelji počeli da se pitaju šta se dešava, mali Anthony je za jedno ljeto izrastao više od 20 cm i povratka među bekove više nije bilo. Navike su međutim ostale, dobre navike. Koordinacija pokreta, mekoća šuta, dribling.

Uprkos visini koju je dosegao i rasponu ruku, Davis nikada svojom pojavom nije ulivao strah protivnicima. To i jeste bila najbolja kamuflaža.

Trener Miamijsa Eric Spoelstra je nedavno pričao da je nakon poraza u finalu od Dallasa 2011. godine nakon početne depresije odlučio da obiđe neke znamenite trenere širom Amerike kako bi čuo njihova razmišljanja o odbrani i napadu. Između ostalog, boravio je i kod Johna Caliparija na Kentuckyju, gdje je prvi put uživo imao priliku da vidi tada mladog Davisa i ostao je zapanjen. Davis je tada bio potpuno sirov u napadu, ali je svojom odbranom kao mladi Ewing potpuno mijenjao tok utakmice. Nije bilo potrebno da ubaci 30 poena, čak ni 20. Tu je bila kontrola reketa i jedinstven osjećaj za blokade. Evo-

lucija košarke je danas dovela do toga da se od visokih igrača, barem onih koji mogu da ostanu na terenu, traži možda i previše. Moraju da kontrolišu reket i onda da budu dovoljno brzi kako bi na vanjskim pozicijama ispratili bekove kada je to potrebno. O napadu da ne pričamo.

Davisov izlazak iz New Orleansa nije bio idilijan. Optužen je da ucjenjuje klub i da po svaku cijenu želi u Lakerse i samo u Lakerse. Tim iz Los Angelesa je kritikovan kako su za usluge igrača koji je u karijeri odigrao samo 14 play-off utakmica dali previše i razbili mlado jezgro tima. Mnogi nisu bili skloni da stave Lakerse u prvi red favorita. Uvriježeno mišljenje je bilo da nakon LeBro-

na i Davisa nemaju previše kvalitetnih igrača. Rondo, Howard i Green su smatrani veteranima koji nemaju previše da ponude. Upravo nakon doktorske disertacije Davisa u odbrani nad Jimmyjem Butlerom, Lakersi se nalaze na korak od titule šampiona. Davis je uz LeBrona u ovoj sezoni odigrao više utakmica doigravanja nego u čitavoj karijeri do sada. Restart sezone je počeo šutom sa poludistance koji je bio 2/25. Od druge utakmice serije protiv Portlanda Davis je naštimao šut i tokom play-offa ima zaista zastrašujuću realizaciju ne samo u reketu nego i sa svih ostalih pozicija. Trojka za pobjedu protiv Denvera će ući u istoriju Lakersa kao jedan od šutova koji se pamte za sva vremena. Iako Davis još nema neki poseban repertoar u igri leđima prema košu, njegov šut je za poziciju koju igra ono što pravi razliku. Kada pogađa sa pet metara, protiv njega odbrane jednostavno nema jer je previše brz za gotovo sve direktne čuvare. Niži igrači nisu efikasni jer ne mogu da zasmetaju na šutu i trenutno su jedine opcije brza udvajanja jer Davisov pregled igre još nije na adekvatnom nivou.

Nakon što je borbeni Butler sasuo 40 poena uz dvocifren broj asistencija i skokova Lakersima u trećem meču bez ijednog pokušaja za tri poena, Davis je od trenera tražio da ga direktno on čuva u narednom duelu. Butler je uz dosta problema da uopšte dođe do šuta iz igre ubacio 22 poena te ostao ispod 50 posto realizacije, a Davis je svojom defanzivom u četvrtoj četvrtini gotovo sam poremetio kompletnu napadačku šematiku Miamijsa.

Suštinski jedina play-off serija Lakersa do sada u kojoj Davisova odbrana nije bila posebno bitan faktor je finale zapada protiv Denvera, ali opet tu je njegov napadački učinak već opisan. Sa svojih 208 cm visine i gotovo 230 cm rasponom ruku Davis je noćna mora

Nagrada za najboljeg defanzivca u ligi mu je izmakla, ali veliko pojačanje Lakersa Anthony Davis je u ovom doigravanju pokazao da na tok meča može da utiče čak i ako ne poentira u napadu

za sve protivnike. Možda i jedini igrač u ligi za kojeg je bolje da vas ne preuzima nego da ostanete protiv direktnog čuvara. Njegova odbrana nisu samo blokade i ukradene lopte nego i brze noge, pametna usmjeravanja i sposobnost da vas u ključnom trenutku natjera na šut koji inače nikada ne biste probali. Davis će čuvati svog čovjeka, a istovremeno pomagati još dvojici saigrača, odigrati bilo koju potrebnu odbranu u igri dva na dva i uraditi sve sitne stvari koje su potrebne defanzivno, ali koje ne ulaze u bilo koju statistiku. Iako od dolaska u NBA uglavnom odbija da igra centra, nego isključivo poziciju krilnog centra u ovom timu Lakersa barem u bitnim mečevima ni tu nije bilo puno polemike. Davis je radio sve ono što je trener Vogel tražio od njega. Za dolazak Anthonyja Davisa u Los Angeles uprava tima je poslala u Pelicanse tri zanimljiva mlada igrača Ingrama, Balla i Harta te tri izbora prve runde drafta. Cijena bez obzira na prve reakcije očigledno nije bila previsoka, ni blizu.

9. oktobar 2020.

NBA sezona: Na kraju Lakersi

NBA sezona je uspješno privedena kraju. Šampioni su nakon deset godina Los Angeles Lakersi, koji su dolaskom LeBrona i Davisa okončali najgori period u historiji jednog od najvećih košarkaških klubova na planeti. I dalje nevjerovatno zvuči podatak da je NBA liga nastavila i završila sezonu bez ijednog pozitivnog testa na koronavirus. Igrači, treneri, pomoćni treneri, članovi uprave, članovi porodica, specijalni gosti. Svi su testirani svaki dan i balon se pokazao kao apsolutno sigurna sredina u kojoj su timovi trenirali i igrali na vrhunskom nivou. Ovo je bio poduhvat na nivou organizacije Ljetnih olimpijskih igara i liga sa Adamom Silverom na čelu ga je besprijekorno izvela do kraja. Finalna serija protiv Miamija, kao uostalom i kompletan play-off, bili su izvrsni. NBA je bila valjda jedina liga u kojoj se nije toliko primjećivao izostanak publike zbog brzine i intenziteta igre prije svega.

U većini mečeva play-offa uopšte niste imali osjećaj da nema publike u dvorani i to je još jedna velika pobjeda NBA u periodu kada je sport zbog nedostatka navijača na tribinama gotovo na koljenima.

Rasprava o televizijskoj gledanosti i rejtingima NBA u Americi je dosta zloupotrebljavana u posljednje vrijeme. Vladajuća stranka i razni opskurni desničarski mediji su mahali poluinformacijama o padu gledanosti NBA, navodno zbog političkih poruka lige i njenih najvećih zvijezda. Istina je, naime, skroz drugačija. S obzirom na to da se većina sportova nastavlja početkom avgusta, dosta termina se preklapalo. I gledanost neprikosnovenog američkog fudbala je u padu od 13 posto iako je i dalje suvereno prvi. NBA utakmice su nakon NFL-a najgledanije od svih sportova u Americi koji su nastavljeni u ljetnom periodu. Posebno u najvažnijoj publici, onoj od 18 do 49 godina. Hokej, bejzbol, US Open tenis, golf, pa čak i tipično "bjelački" sportovi, kao konjičke trke i NASCAR autotrke, doživjeli su mnogo veći gubitak gledalaca od NBA u ovom vremenu pandemije i ljetnog nastavka sportskih takmi-

čenja kada se inače TV gleda najmanje u toku godine, ali o tome razni sateliti republikanske stranke nisu izvještavali. Jasno je i zbog čega.

Na terenu u Orlando šanse Miami Heata da priredi iznenađenje u finalu su značajno pale već u prvoj utakmici kada su se povrijedili Dragić i Adebayo. Do kraja finala su se vratili i jedan i drugi, ali posebno Dragić nije bio ni sjena onog igrača prije povrede. Adebayo je jednostavno bio nemoćan u duelima protiv Davisa. Zahvaljujući ludačkoj energiji Jimmyja Butlera, Miami je ostvario dvije pobjede, ali protiv na momente apsolutno vrhunske odbrane Lakersa više nisu mogli. LeBron James i Anthony Davis su odveli Lakerse do obećane zemlje i 17 titule u historiji ekipe, čime su se izjednačili na vrhu vječne liste sa najvećim rivalom Boston Celticsima. Ekipe u kojoj ne može bez drame je ova, po svemu najtežu sezonu u historiji lige, izgurala na najbolji mogući način. Otkako je Magic Johnson stigao u Lakerse kao igrač, prije sada već 40 godina, Lakerse prate razne vrste previranja. Pokojni Jerry Buss, jedan od najboljih vlasnika u američkim sportovima svih vremena, svoj tim je zvao najboljom sapunicom u Americi. Najpopularniji tim u Hollywoodu i ne može drugačije da funkcioniše. Spletke, podmetanja, ogovaranja, noževi u leđima, dvoličnost, zavist, sve to prati Lakerse već decenijama i dojam je da oni drugačije i ne mogu da funkcionišu. Era Shaqa i Koba zasluguje još barem deset knjiga i par filmova. Opet, nakon smrti Dr. Jerryja Bussa djelovalo je da Lakersi nezadrživo tonu ka dnu. Svađe njegovih nasljednika oko kontrole nad timom. Povrede Dwighta Howarda, Stevea Nasha i Koba Bryanta.

LeBron James i Anthony Davis odveli su Lakerse do obećane zemlje i 17. titule u historiji ekipe, čime su se izjednačili na vrhu vječne liste sa najvećim rivalom Boston Celticsima

Promašeni ugovori, promašeni igrači na draftu. Dovođenje pogrešnih slobodnih igrača. Jeannie Buss je konačno preuzela totalnu kontrolu nad ekipom. Jerryjeva kćerka je imala najviše tatinog osjećaja za upravljanje timom.

Sve je za Lakerse promijenila želja LeBrona Jamesa da dođe u ovaj tim. Tim kojem dosta igrača u proteklih sedam godina nije htjelo da omogući ni sastanak je doveo najboljeg igrača u ligi. Mnogi su se hvatali za glavu zbog ove njegove odluke s obzirom na kvalitet ostatka tima. Dolazak je bio protumačen kao jačanje platforme za produkciju i snimanje filmova. Košarka je trebala da bude u drugom planu. Jeannie Buss je angažovala bivšeg Kobeevog menadžera Roba Pelinku te Magica Johnsona, koji su donijeli neke dobre stvari, ali i na kraju totalni raspad njihovog odnosa gdje je Magic otvoreno optužio nekoliko ljudi iz uprave Lakersa za sabotazu njegovog rada i zatim promptno podnio ostavku. Svađe na relaciji Pelinka, Magic, trener Walton su bile gotovo na dnevnom nivou. Pola tima u izlogu zbog želje da se dovede Davis i prva ozbiljnija povreda u karijeri LeBrona Jamesa su učinili da prethodna sezona Lakersa bude još jedan debakl. Pred početak prošle Davis je nakon spaljenih mostova u New Orleansu konačno stigao u Lakerse.

Opet se ovom timu nisu davale velike šanse. Glavno pitanje je bilo šta nakon LeBrona i Davisa. Ko je treći? Za trenera je kao valjda treća ili četvrta opcija postavljen Frank Vogel, u startu prežaljen zato što nije mogao da bira svoj stručni štab. Iz prikrajka je vrebao Jason Kidd. Čekala se odluka Kawhija Leonarda, koji je nakon dosta odugovlačenja izabrao Clipperse. Lakersi su tim sklopili u nekoliko narednih dana potpisujući veterane koji će biti spremni kada ih trener pošalje u igru. Cousins se opet povrijedio pa je potpisan omraženi Dwight Howard i to nakon što je LeBron garantovao za njega. Lakersi su na prvi pogled formirali družinu od vješala. Howard, Rondo, Kuzma, Mcgee pa kasnije Waiters, JR Smith nisu bas cvijeće u kosi i laki za održavanje, naprotiv. Na sve to dodajte poznato LeBronovo strpljenje i sve predispozicije za još jednu "razdraganu" sezonu su bile tu. Ipak, ova galerija likova je od starta prihvatila odbranu kao svoj glavni identitet. Defanziva je nosila Lakerse kroz čitavu sezonu, a posebno kroz play-off. Ne uvijek ista odbrana. Ona se mijenjala u zavisnosti od protivnika i rezultati su uvijek bili vidljivi. Iskustvo većine sastava je doprinijelo da se odbrana mijenja i bez treninga, nego jednočasovnim gledanjem snimka grešaka iz prethodnog meča.

LeBron i Davis su odigrali spektakularan play-off u oba pravca. Podrška je stizala od različitih igrača. Caldwell Pope, Rondo, Howard, Green, Kuzma. Svako je imao svoje minijature. LeBron je osvojio nagradu za MVP igrača finala, četvrti put sa tri različite ekipe i sada ima četiri titule šampiona. Davis je osvojio prvu. Jeannie Buss je postala prva žena vlasnica koja je osvojila NBA titulu. Ekipe u kojoj su drama i previranja kao jutarnja kafa ostala je čvrsta do kraja i zasluženost postala šampion u najtežim uslovima koje NBA liga pamti. Bez obzira na to da li volite ili ne volite LeBrona i Lakerse, uvijek je zanimljivo kada su oni tu. Tako je bilo i ove godine.

16. oktobar 2020.

Sa koje si planete?

Victor Hugo Morales je Urugvajac koji je svoju novinarsku karijeru napravio u Argentini. Victor je bio u pravom smislu te riječi - umjetnik. Malo slikar, malo vajar, malo pisac, ljubitelj opere. Ipak, Hugo Morales je najveću umjetnost stvarao prenoseći utakmice bilo za radio ili tv. Remek-djelo je bio komentar Diegovog antologijskog gola protiv Engleske na Svjetskom prvenstvu 1986. godine, kada Maradona dribla kompletnu protivničku reprezentaciju i postiže gol, a Victor Morales u ekstazi, plačnim glasom govori: "Bože dragi, hvala ti za fudbal, za Diega, za ove suze... Diego, sa koje si planete? Sa koje?" Komentar je zamalo dobar kao i sam gol. I nakon svih ovih godina gađa pravo u srce svakoga ko voli sport. Emocija je nevjerovatna. Argentina je tih godina pucala po šavovima. Rat, neimaština, totalna apatija. I onda utakmica protiv mrskih Engleza. To je bilo više od fudbala. Zato je Maradona i bio i ostao veći od fudbala. Za moju generaciju koja je rođena krajem 70-ih to je bio prvi Mundijal kojeg se jasnije sjećamo. I dan-danas pamtim imena Sokratesa, Gordona Strahana, Burucage i Valdana. Gola iz finala se ne sjećam. Pamtim Sokratesov promašeni penal iz mjesta protiv valjda Francuske i Degov slalom kroz Engleze. To je to. Svako je htio da bude Diego, a Diego je mogao sve. Kako je jednom odgovorio Ziku tokom prvenstvene utakmice protiv Udinezea:

- Diego, ako ne priznaš sada da si igrao rukom, za mene si nečastan čovjek, zagalamio je Brazilac.
- Ziko, drago mi je. Ja sam Diego. Nečastan čovjek, odgovorio mu je Maradona.

Mudri ljudi vole da kažu da ono što ti je suđeno, niko ne može da ti uzme. Maradonina sudbina je bila nenormalna popularnost. Diego je imao tu magiju da baci u trans milione ljudi. Da mu padaju pod noge. Da donese radost onima kojima je fudbal značio i više od života. Titula sa Argentinom i trofeji sa Napolijem. To su stvari koje vas čine besmrtnim. Upravo činjenica da nije osvajao sa Realom i Barcelonom, Manchesterom, nego je otišao u siromašni Napulj. Tamo gdje je krajem 80-ih na hiljade novorođene muške djece dobilo ime Diego. To su stvari koje nećete čuti u Madridu ili Londonu. Posebna je to ljubav. Saigrač je u lice zvao balvanima. Oni se nisu ljutili. Kako da se naljutiš. Imate dojam da je mogao bagerom da rasturi Bokinu Bombonjeru i da bi ljudi opet rekli "Pa dobro... zakrpićemo". Još od kada se na bečkom Prateru prvi put predstavio evropskoj publici asistencijom grudima 30 metara u for za pogodak, o njemu se se ispredale legende. Krivudavi put kokainskih noći je valjda bio logičan slijed događaja. Preveliko je breme slave bilo. Preveliko za bilo čija pleća. Maradona je volio život. Nije bio tip za vilu i veliku ogradu. Nije bio tip samo za jet-set,

nego za sve vrste ljudi. Apsolutno sve. I supa i dvorac. Nikada nije vodio previše računa gdje je i sa kim je. Samo ako je društvo dobro. A on je uvijek pronalazio dobro društvo. Noć je bila veliki drug i spas za nagomilani stres života pod lupom. Šta da očekujete od čovjeka koji je u Argentini imao svoju religiju? Crkva Maradonina. O čemu dalje da pričamo? I kada je pucao po novinarima iz vazdušne puške, i kada je pljuvao tv-kamere u živom prenosu, i kada je šutirao reklame. I kada je svaka dva mjeseca završavao u bolnici. I kada su dolazile lažne informacije da je umro. I kada nije znao gdje se nalazi kao selektor reprezentacije. I kada je pod utjecajem ko zna čega pokazivao dva srednja prsta navijačima Nigerije na Svjetskom prvenstvu u Rusiji nakon Rojovog gola. Ljtnja nikada nije trajala. Kao da je postojao prešutni sporazum. To je Maradona. Idemo dalje.

• I da sam na vjenčanju u bijelom odijelu i da doleti blatnjava lopta, uštopao bih je grudima. Odmah. Bez razmišljanja, jedna je od Diegovih najjačih izjava ikada.

Victor Hugo Morales se pitao nakon gola protiv Engleske sa koje planete je Maradona. Odgovor nikada nećemo saznati, ali možda se sada vratio upravo na tu planetu. Hvala mu za fudbal.

14. novembar 2020.

Victor Hugo Morales se pitao nakon gola protiv Engleske sa koje planete je Maradona. Odgovor nikada nećemo saznati, ali možda se sada vratio upravo na tu planetu

Kuhar

Necemo baš totalno stazama iz naslova, ali rijetko koji nadimak u košarci tako dobro odlikava nečiju igru na terenu. Kada uđe u seriju, Steph Curry je pravi košarkaški kuhar i vjerovatno nijedan drugi igrač na planeti nema sposobnost da u jednoj utakmici potpuno osramoti protivničku odbranu i pogađa u serijama sa zapanjujuće distance bez obzira na to koliko pozicija bila teška.

Nakon dolaska Kevina Duranta u Golden State, Warriorsi su preko noći postali istorijski snažna ekipa. I bez Duranta Curry je odradio šuterski nevjerovatnu sezonu na putu do jednoglasnog MVP priznanja i rekordnog broja pobjeda jednog tima u sezoni. Sve to, kao što znamo, nije bilo dovoljno za titulu u finalu protiv Cavs-a, pa se onda odigrao i čuveni plač u slušalicu Draymonda Greena te Hamptonska konferencija koja je ubijedila Duranta da dođe u Warriorse. Curry je dao prostor Durantu i Thompsonu, Greena napad ionako ne zanima previše, ali upravo sposobnost Steph-a da ne mora sve da kontroliše je bila osnova za uglavnom uspješnu saradnju tri vjerovatno najbolja šutera viđena u jednoj ekipi svih vremena. Ostatku lige nije bilo lako. Čim pobjeđujete dovoljno dugo, raste animozitet kako ostalih timova tako i navijača. Od omiljenog igrača za gledanje Curry je laganost postajao meta zbog navodnog izvlačenja na povrede kada ide loše i pretjeranog slavljenja poena pred protivnikom. Onako kako su to neki formulisali da je Golden State uvijek imao sreće sa povre-

dama protivničkih važnih igrača, ista sudbina je zadesila i njih u finalu protiv Toronta. Teške povrede Duranta i Thompsona su ugasile sve nade Warriorsa u treću uzastopnu titulu. Mnogo važnije svađa Duranta i Greena s početka te sezone je ugasila sve nade u Kevinov potencijalni ostanak.

Prošle sezone Warriorsi su odjednom ostali sa Curryjem i Greenom od nosilaca. Igoudala je završio u Memphisu, Livingston u penziji, a Durant i Thompson na rehabilitaciji. Ubrzo im se tamo pridružio i Steph nakon povrede ručnog zgloba. Kad dodate i pandemiju, Curryjeva pauza je trajala gotovo godinu. Slabiji početak ove sezone je donio i prve priče o tome kako su nje-

Kada uđe u seriju, Steph Curry je pravi košarkaški kuhar i vjerovatno nijedan drugi igrač na planeti nema sposobnost da u jednoj utakmici potpuno osramoti protivničku odbranu i pogađa u serijama sa zapanjujuće distance

gove najbolje godine prošle. Warriorsi su teško stradali od Brooklyna i Milwaukeea, a Steph je djelovao kao igrač koji ne može da povuče ovaj tim do pobjede. To je bio samo početak, nakon toga su njegove stare mušterije Blazersi natrčali na 62 komada i nakon mjesec priče kako je bivši sada smo u fazi argumentacije Steph Curry je MVP sezone. Što uopšte nije daleko od istine. Iako igra samo 34 minuta po utakmici, kuhar Steph kuha protivničke odbrane sa 30 poena u prosjeku uz procenat šuta koji ne mogu da dočaraju kakvi su to pogoci. Trojke iz driblinga 10 ili 12 metara vrlo često preko ruke. Normalan šut za tri poena uglavnom djeluje kao polaganje. U tekućem mjesecu Curry je na 37 poena u prosjeku uz sedam pogođenih trojki po meču!

Šutevi koje pogađa, driblinzi koji ostavljaju defanzivce u mjestu, sve ovo dosta podsjeća na njegove nenormalne partije tokom sezone 2015/16, kada je bacao u trans sve ljubitelje košarke. Iako sjedi na klupi dobar dio svake četvrtne četvrtine, iako mnogi traže od Stevea Kerr-a da malo drugačije rasporedi njegov odmor, trener Warriorsa ne odstup-a od zadatih minuta svog najboljeg igrača, jer kako kaže, želi da on traje što duže. Thompson je pokidao Ahilovu, Green u napadu poenterski ne postoji, Oubre često ne zna šta radi na terenu. Talentovani Wiseman je povrijeđen, Looney je standardno povrijeđen. Šanse ovog sastava za ozbiljniji rezultat su minimalne. Van bekovskih pozicija rotacija Warriorsa je tanka kao papir, ali kada Curry igra ovako kako igra u posljednje vrijeme, sve drugo je manje bitno. Vjerovatno najbolji šuter u istoriji košarke je i dalje fenomen za gledanje. Sličan igrač ne postoji na planeti.

12. februar 2021.

Posljednji Gasolov ples

Iz trećeg pokušaja konačno smo dočekali i to. Obaviješteni novinari su dva puta slali Paua Gasola nazad kući u Barcelonu. U jednom trenutku se pominjao i njegov brat Mark. Sve je demantovano. Čak je i treći pokušaj izgledao jalovo jer je direktno Pau demantovao bilo kakav potpis. Na kraju ipak idealan scenarij za Barcu. Jedan od najboljih evropskih igrača svih vremena nakon 20 godina vraća se tamo gdje je sve i počelo.

Malo je normalnijih velikih igrača od Paua Gasola. Arogancija i bahatost jednostavno ne stanuju u njegovom 216 cm visokom tijelu. Pau je postao igrač, i to vrhunski, sticajem okolnosti. Pedigre za vrhunski sport apsolutno nije imao, naprotiv. I otac i majka su medicinski radnici i onda je negdje razumljiva bila želja Gasola da nastavi njihovim stopama. Pauova želja je bila da postane doktor kako bi izliječio legendarnog Magica Johnsona, sudbina je htjela da dosegne njegove visine na terenu. Gasolova karijera je pomalo nevjerovatna. Njegova generacija je postavila košarku na mapu u Španiji i postala jedna od najboljih u ovoj igri ikada. Još od najranijih dana Gasol, Navarro i drugovi su čistili konkurenciju. Većina je igrala više od 15 sezona. Gasol i Reyes npr. i dalje traju.

Koliko god Gasolove predispozicije za košarku bile izuzetne, inteligencija je bila najvažnija. Ga-

sol je jedan od onih sportista koji zaista ima široko polje interesovanja i koji voli da sam savlada razne stvari kao što su strani jezici, sviranje instrumenata ili udvajanje na niskom postu. Sa svojih 216 cm, izuzetno dugim rukama, dobrim šutem sa poludistance, pregledom igre i jednako dobrom igrom licem ili leđima prema košu, Gasol je čitavu karijeru imao sposobnost da uradi tačno ono što treba na terenu. Igrač koji je vjerovatno najlakše od svih velikih igrača mijenjao svoju ulogu u zavisnosti od toga šta je potrebno. Ako treba ubaciti 30 poena i biti prva opcija u napadu, nema problema. Ako treba držati odbranu i baviti se skokom, može i to. Pau je to radio ne samo u svakom klubu u kojem je nastupao nego i u nacionalnom dresu. Ako ide nekoga dru-

gog, Pau će uredno da pusti loptu i radi nešto drugo. Pa zvao se taj neko Kobe Bryant, Juan Carlos Navarro, Rudy Fernandez ili Ricky Rubio.

Neki igrači su kroz karijeru predodređeni za titule. Pau je jedan od njih. Osvojio je u rasponu od 19 godina, pazite sada, 11 medalja na olimpijadama, evropskim i svjetskim prvenstvima te dvije uzastopne NBA titule sa Lakersima, gdje je u drugom prstenu vjerovatno mogao biti proglašen i za MVP igrača finalne serije, nije da mu je previše zasmetalo što nije.

Čovjek iz Barcelone se s nepunom 41 godinom vraća u svoj klub i grad. Tamo gdje je sve počelo sada već davne 1998. godine. Na klupi će ga dočekati saigrač iz Blaugrane Šarunas Jasikevičius, na terenu saigrač iz Bullsa Nikola Mirotić. Gasol je s Barcom osvajao titulu prvaka i kup Španije, ali prvak Evrope nije bio. Zanimljivo, svoju najbolju utakmicu u Euroligi je odigrao protiv podgoričke Budućnosti prije 21 godinu, ubacio je 23 poena. Tada je imao 20 godina. Pau je zadnju takmičarsku utakmicu odigrao prije gotovo dvije godine, 10. marta 2019. godine. Povreda stopala ga je prilično mučila, ali izgleda da je sada konačno zdrav i spreman za posljednje poglavlje svoje nestvarne karijere.

Novopečeni tata Gasol bi košarci trebao da kaže zbogom nakon Olimpijade u Tokiju. Mada, s kakvom lakoćom igra košarku, možda i još neka godina u Barceloni nije isključena. Evropa, a posebno bivša Jugoslavija, kroz istoriju je dala veliki broj vrhunskih igrača, ali nijedna lista najboljih Evropljana svih vremena ne može da prođe bez Paua Gasola. U suprotnom, znate da lista nije ozbiljna.

26. februar 2021.

Pauova želja je bila da postane doktor kako bi izliječio legendarnog Magica Johnsona, sudbina je htjela da dosegne njegove visine na terenu. Gasolova karijera je pomalo nevjerovatna

Jokićeva sezona karijere

Kako sada stvari stoje, Nikola Jokić bi na kraju ove sezone mogao dobiti najveće priznanje za jednog igrača u istoriji bivše Jugoslavije, nagradu za najkorisnijeg igrača NBA lige.

Ova sezona je specifična po mnogo čemu. Igrači su na sve načine pokušavali da prolongiraju početak nove sezone. Prošla je završena u oktobru, ova je krenula 22. decembra. Unija igrača je tražila početak najranije 18. januara, ali novac je očekivano prevagnuo. Gubitak milijardu dolara niko nije želio da pripiše sebi i tako su igrači krenuli u ovu avanturu koja za sada rezultira nevidenim brojem povreda velikih imena. Jedno ime za sada odolijeva svim izazovima, ne preskače utakmice i ne dozira minutažu. To ime je Nikola Jokić. Od 41. izbora drafta druge runde do prvog kandidata za MVP nagradu u samo šest godina.

Jokić čitavu karijeru igra svoju košarku, neki svoj stil i potreban mu je trener koji će ga jednostavno pustiti da radi ono što zna, koji od njega neće praviti klasičnog centra. Srećom po Jokića, takvog trenera je našao u Megi, gdje je postao MVP ABA lige, takvog trenera ima i u Denveru. Sad, da li su Milojević i Malone od starta vidjeli nešto u Jokiću ili ih je on svojim potezima natjerao da vje-

ruju, nije ni posebno bitno u ovom trenutku, tek Nuggetsi i u ovom čudnom sastavu, bez teško povrijeđenog Murraya, bore se za prva četiri mjesta na Zapadu. Nakon prošle sezone, u kojoj se tri puta prežaljani Denver dokopao finala Zapada, Jokić je prvi put u karijeri krenuo snažno od početka ove. Poznat po sporijem ulasku u formu, problemima sa viškom kilograma i ljubavi prema konjima i konjičkom sportu koja daleko prevazilazi košarku, Jokić je ove sezone izbio argumente i najvećim kritičarima. Odigrao je do sada svih 57 utakmica i trenutno je na prosjeku od 26 poena, 11 skokova i devet asistencija. Sve ovo uz fantastične procente šuta od 57 posto, od čega šut za tri poena 41 po-

Odigrao je do sada svih 57 utakmica i trenutno je na prosjeku od 26 poena, 11 skokova i devet asistencija. Sve ovo uz fantastične procente šuta od 57 posto, od čega šut za tri poena 41 posto i bacanja 85 posto

sto i bacanja 85 posto. Jokić posao završava isključivo koševima iz igre. Ove sezone ima najviše pokušaja sa linije penala u karijeri, a to je opet skromnih 4,9 pokušaja po meču. Uopšte, Jokić ima samo četiri bacanja po utakmici u karijeri, što je za igrača koji uglavnom igra u kontaktu zaista malo.

Lakersi i Cleveland su često slali proteste ligi zbog malog broja bacanja koje šutira LeBron, isto je u Jokićevom slučaju počeo da radi Denver ove sezone. Od početka godine se pričalo kako je ovo LeBronova peta MVP sezona, ali od toga nakon nezgodne povrede zgloba neće biti ništa, jednostavno Bron je propustio previše utakmica. Pominjani su Embiid i Harden, ali Hardena je iz igre izbacila također povreda. Embiid je i dalje u priči, ali ipak je dojam da ne igra tako dobro. Suštinski, jedina prava konkurencija Jokiću u posljednje vrijeme je potpuno ludi Steph Curry, koji ima nevjerovatan učinak, ali njegov Golden State se vrti između devetog i desetog mjesta, što je preslab timski učinak.

Američki novinari su nedavno u anketi većinu glasova dali Jokiću i dok neka od najvećih imena sportskog novinarstva u Americi i dalje pokušavaju da plasiraju neka druga imena, svakome ko pažljivije prati jasno je ko je prvi kandidat. Jokić je zaista čudan slučaj u smislu da uvijek ima dobre statistike, a nikada nije bio lovac na nju. Jednostavno, igra mu je takva. Ne pojavljuje se u medijima, ne daje krupne izjave, ne filozofira po internetu i još ima gotovo isto ponašanje kao kada je bio samo talentovani dječak u Megi. Veliki novac ga nije promijenio, i dalje više voli konje nego košarku, ali košarku igra bolje nego ikada. Bivša Jugoslavija je, mimo Amerike, prostor koji je dao više vrhunskih košarkaša nego bilo koji drugi dio planete, ali niko odavde nije bio ni blizu nagrade najboljeg igrača najjače lige na svijetu. To će se, po svemu sudeći, promijeniti na kraju ove sezone.

23. april 2021.

Efesovo remek-djelo

Efes je prvi turski klub koji je osvojio neki evropski trofej i sada je cjelinu zaokružio osvajanjem najvećeg trofeja u evropskoj klupskoj košarci. Fener, Galatasaray i Beşiktaş imaju neuporedivo više navijača, ali čak i sa fokusom na košarku koji je evidentan posljednjih 10 godina nemaju broj trofeja koje ima Efes. Neki od najtalentovanijih igrača u istoriji Turske, kao što su Hido Turkoglu, Husein Beşik, Kerem Tunceri, Kaya Peker, Mehmet Okur su nosili dres Efesa 2000. i 2001. prve godine kada je ova mlada ekipa dolazila do Final Foura. I tada su bili prvi turski klub u tom društvu.

Prvi Euroligu nisu osvojili. Uradio je to Fenerbahçe u Istanbulu predvođen legendarnim Željkom Obradovićem. Suštinski, Efes je posljednjih 12 godina prolazio prave muke u Euroligi. Ekipa koja na prvi pogled nije imala ideju kako naprijed. Mijenjali su trenere i igrače, ali trofeja nije bilo. Sve do dolaska često osporavanog Ergina Atamana. Jedan od najtrofejnih turskih trenera svih vremena je stekao reputaciju čovjeka koji se ne miješa previše u svoj posao i koji baš i nije redovan na treninzima. Sva ta priča, bila istinita ili ne, blijedi kada vidite kako posljednje tri godine igra ekipa Efesa. Ataman je složio izuzetnu ekipu predvođenu bekovima Micićem i Larkinom. Efes je prethodne sezone razbio Fener u polufinalu, zatim izgubio od CSKA u finalu. Prošle sezone su bili prava kaznena ekspedicija, ali ih je pandemija koronavirusa i prekid svih sportskih aktivnosti, te velika sramota Eurolige, koja nije uspjela da organizuje završnicu, koštala titule evropskog šampiona.

U ovu sezonu su ušli dosta loše. Forma je bila loša, povrede bitnih igrača ili oporavak od operacija između dvije sezone. Koronavirus i izolacije za neke. Mnogi su ipak vidjeli Barcu kao prvog favorita. Ipak, kako

je sezona prolazila, Efes je igrao sve bolje i u play-off su ušli u pravom ritmu. Onda su krenule muke. Efes je deklasirao Real u prva dva meča, da bi u Madridu izgubili dva puta u mečevima u kojima su na nevjerovatan način propustili dvocifrenu razliku i djelovali zbunjeno i uplašeno. U petom meču u Istanbulu je opet bilo panike, ali je stvar spasio Kruno Simon trojkom sa devet

metara i poslao Efes tamo gdje su ih svi vidjeli, na Final Four u Kölnu. U Kölnu ih je čekao CSKA u polufinalu, gdje je Efes briljirao nekih 25 minuta i gdje su imali vodstvo od 20 razlike, da bi opet po receptu protiv Reala krenula panika i strah od pobjede. Ataman i Larkin su se svađali dok je Amerikanac sa turskim pasošem odigrao jednu od najlošijih utakmica svoje karijere. Efes je preživio dva šuta za pobjedu CSKA i uspio da se ugura u finale gdje ga je čekao najskuplji tim Evrope - Barcelona.

I dok je Šarūnas Jasikevičius pjenio uz aut-liniju, dotle je Ataman u svom stilu gurao igrače Efesa naprijed da igraju slobodno i svoju igru. Najbolje je to iskoristio nekada talentovani skijaš, a danas MVP Eurolige Vasilije Micić, koji je u Efesu izrastao u jednog od najboljih evropskih igrača u ovom trenutku. Micić je šutevima, prodorima i asistencijama potpuno nadigrao bekove Barce i omogućio svom timu, nakon slabije prve četvrtine, vodstvo koje nisu ispustili do kraja. Micićev put je idealan za dokumentarac. Jedan od najtalentovanijih igrača svoje generacije koji se vratio nakon teške povrede. Zatim teška sezona u Crvenoj zvezdi, gdje je došao nakon Bayerna i gdje su mnogi dežurni stručnjaci požurili da kažu kako od njegove vrhunske karijere nema ništa. Odlazak u Tofas je poslužio za vraćanje samopouzdanja i nakon toga odlazak na Final Four sa Jasikevičiusom, gdje je Micić sagorio u želji da se što bolje pokaže. Odlazak u Efes kod Atamana nije donio samo značajno veći ugovor nego i slobodu u igri koje kod Sarunasa jednostavno nema.

Barca je u završnici utakmice pokušavala sve da se vrati u meč, ali tu su bili Larkin i Micić da ubace šut, naprave prodor i poentiraju iz reketa ili podijele asistenciju nekome od visokih igrača Efesa. Egrin Ataman je svoj trenerski niz trofeja tako zaokružio najvažnijim u karijeri, ali ono što je ljepše jeste način na koji je Efes došao do trofeja igrajući slobodno i atraktivno, odnosno njegujući igru za koju biste uvijek platili kartu. Do titule prvaka Evrope se dolazilo i sa 50 ili 60 ubačenih poena na čitavom meču. Efesov stil nije bio bitna je pobjeda pa kako god. Oni posljednje tri godine pobjeđuju i oduševljavaju u takmičenju gdje veliki broj timova igra antipropagandu košarke koja uglavnom nikoga ne zanima. Efes je igrao i lijepo i atraktivno i za pobjedu. Bolje jednostavno ne može.

4. juni 2021.

Sinonim za klupsku košarku u Turskoj je bio i ostao Efes Pilsen

Odlazak velikana

Često se razbacujemo izrazima kada neuspješno pokušavamo da dočaramo veličinu neke sportske ličnosti. Legendaran, maestralan, fenomenalan, historijski. Sve je to napisano, ispričano i ponovljeno milion puta. Sport itekako zna da fascinira do te mjere da vam ponestane epiteta. Košarka je izgubila najvećeg gospodina među evropskim trenerima. Dušan Ivković bio je jedan od najboljih trenera u historiji košarke, a nekako je bio veći gospodin nego trener.

Svako gostovanje u emisiji "U obruču", svaki susret, svaki razgovor, mogli ste da ga pitate o bilo čemu i da naučite životnu lekciju. Nije to prazna priča, nego savjeti čovjeka sa prebogatom životnim, ne samo košarkaškim iskustvom. Ako se dogovorite za gostovanje i kažete mu da dođe, recimo, u 19.45 h, nije bilo teoretske šanse da zakasni ni minut. Na vratima je tačno u dogovoreno vrijeme. Pamtim da je pred svoje posljednje gostovanje u našoj emisiji "U obruču" došao obučen u košulju i džemper, pogledao kolegu i mene koji smo imali kravate i isplatio: "Nije u redu, momci. Nisam se adekvatno obukao." Naši gosti su kroz godine imali razne odjevne kombinacije, Ivković se svaki put do tada uredno pojavljivao u kravati i odijelu pokazujući poštovanje i prema emisiji i prema gledaocima. U 76. godini je prvi put sebi dopustio da dođe nešto "ležernije" obučen i bio vidno razočaran zato što nije stavio kravatu. Kravatu je i namjestio kada je Printezis zaledio velikog favorita CSKA u finalu Eurolige u Istanbulu. Klupa Olimpijakosa je eksplodirala u ekstazi i radosti. Ivković je samo popravio kravatu. Ništa više. Isto je uradio i nekih 30 godina ranije kada je PAOK dobio Aris u gradskom derbiju. Apsolutno isti potez. To je bila reakcija na koš u zadnjoj sekundi.

Ivković i njegov stariji brat su bili gradska djeca, samouki treneri. Mladi brat je dosegao neslućene visine. O karijeri je valjda izlišno govoriti. Spojio je pet decenija košarkaškog rada i u svakoj bio relevantan. Vodio je mlade, talentovane,iskusne, lake i teške za saradnju i od svakoga je dobio ono što je potrebno za najveće domete. Kukoč, Rađa, Divac, Dražen, Đorđević, Danilović, Dino Bilalović, David Rivers, Spanoulis, Kyle Hines, Printezis, Marcus Brown, svaki je imao svoje trenutke slave pod vodstvom ovog čovjeka. Stil igre se mijenjao u skladu sa modernim shva-

Dušan Ivković bio je jedan od najboljih trenera u historiji košarke, a nekako je bio veći gospodin nego trener. Svaki susret, svaki razgovor, mogli ste da ga pitate o bilo čemu i da naučite životnu lekciju

tanjima košarke. Nije robovao nekim prevaziđenim stvarima. Bio je spreman da se mijenja i prilagođava. Zato je i trajao tako dugo i uspijevao da pravi rezultate sa raznim vrstama igrača.

Gurao je mlade i talentovane u vatru. Davao im šansu na najvećoj sceni. Od iskusnih uvijek dobijao maksimum i to je bio recept koji je funkcionisao od Partizana, preko Šibenke, Vojvodine pa preko reprezentativnih selekcija do CSKA, PAOK-a, AEK-a, Efesa. Mijenjao je strukturu klubova, pravio sistem koji je ostajao nakon njegovog odlaska. "Vidi, koliko te plate, toliko te cijene", bila je jedna od njegovih omiljenih izreka. I zaista, što ste stariji, jasno uviđate da tapšanje po ramenu ne znači ništa i da svi jaki komplimenti odu u prazno. Jedan od sinonima za košarku sa ovih prostora je već za života postao legenda. Često ste mogli da čujete onu formulu više od kluba. Dušan Ivković je bio više od trenera. Takve u evropskoj košarci više ne prave.

16. septembar 2021.

Sacramento nakon dvije decenije

Najduži niz bez doigravanja u svim američkim profi sportovima je okončan. Sacramento Kingsi se nakon 16 godina vraćaju u play-off NBA lige. Tim koji je tek krajem 90-ih i početkom 2000-ih imao bitnu ulogu u NBA ligi i nikada više ni prije ni poslije toga, uspio je u sezoni kada je to zaista malo ko očekivao. U klub je stigao i dvanaesti trener u tih 16 uglavnom praznih sezona. Bivši šef struke u Clevelandu Mike Brown je sjedio i na klupi Los Angeles Lakersa te kao pomoćnik u Golden Stateu osvojio četiri NBA titule. Brown je još tokom priprema Sacramenta bio glavna uloga u videu koji je služio kao podsmijeh ostatka lige i ljubitelja košarke širom svijeta. U tom videu Brown demonstrira kako se brzo trči uz poruku svojim igračima da “upale motore”.

Sacramento je gotovo dvije decenije bio ekipa koja nije mogla da pogodi ništa. Na draftu su uglavnom birali prosječne igrače iako su imali mogućnost izabrati prave zvijezde. Prva pomisao ide na Luku Dončića, što je i bio najveći fijasko, ali Kingsi su pored njega promašili još barem 10 budućih All Star igrača i šampiona. I ono što su uspjeli da pogode su bili igrači velikog talenta, ali i problema van terena. DeMarcus Cousins je nekada bio jedan od najboljih centara lige, ali i možda najnestabilniji igrač koji nije mogao da kontroliše svoje emocije. Čak i kada su Kingsi napravili razmjenu igrača, Domantas Sabonis - Tyrese Haliburton, navijači su se hvatali za glavu jer se Haliburton smatrao jednim od najtalentovanijih plejmejкера posljednjih 15 godina. Na kraju je ipak taj trejd donio puno dobrog i Indiani i Sacramentu. Domantas Sabonis je igrač sa daleko najviše uručenja u kompletnoj NBA ligi. Način na koji Litvanac to radi je otvorio u potpunosti napad Kingsa koji je ove sezone najbolji u ligi. Gledati tim Mikea Browna kako uredno ubacuje 130 poena bilo kome ove sezone je istovremeno fascinantno i začuđujuće jer je Brown prije svega poznat kao defanzivni trener čiji su Cavsi sa LeBronom ubacivali nekih 90 po utakmici. Brown je inače prvi kandidat za trenera godine i to sa punim pravom i oko te nagrade ne bi trebalo biti nikakve dileme.

Prvi duel protiv Lakersa je ponudio zaista vrhunsku košarku i dva tima koja se maksimalno trude da iskoriste svoje prednosti. LeBron i Davis i odbrana Lakersa protiv Nikole Jokića i napadačkog kvaliteta Denvera, te ubojite igre u tranziciji. Za očekivati je da u oba finala konferencija vidimo veliku borbu i možda i svih sedam utakmica.

Lakersi i Boston su rekorderi NBA lige po broju titula, imaju ih po 17, Miami je jedna od najuspješnijih ekipa u zadnjih 20 godina, uzeli su tri šampionska prstena dok jedino Denver Nuggets nikada nisu bili šampioni niti igrali NBA finale. Ko će izboriti NBA finale, zaista je teško reći. Ova sezona je prepuna iznenađenja i sama činjenica da su kao osmi, odnosno sedmi nosilac došli gotovo do samog kraja govori koliko je kvalitet izjednačen i koliko detalji odlučuju u doigravanju. Play-off je i izmišljen kako bi se oduzeo sistem jedne utakmice u kojem su sva iznenađenja moguća, ali u današnjoj košarci čak ni prednost domaćeg terena ni vodstva od preko 20 razlike ne garantuju ništa. Nivo kvaliteta u većini timova je izuzetno dobro raspoređen i dovoljan je samo trenutak inspiracije da se sve okrene, čak i u seriji na četiri pobjede.

19. maj 2023.

Gledati tim Mikea Browna kako uredno ubacuje 130 poena bilo kome ove sezone je istovremeno fascinantno i začuđujuće jer je Brown prije svega poznat kao defanzivni trener čiji su Cavsi sa LeBronom ubacivali nekih 90 po utakmici

**POSLJEDNJI
POZDRAV**

Edinu Avdiću
1979-2026.

**Medijska grupacija
Oslobodenje**